உ
சிவமயம்

சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சி

உயிரின் தன்மை

அஷ்ட மூர்த்தம்

ஜே.யெம். நல்லசாமி பிள்ளை, B.A., B.L.,

அவர்களால் இயற்றியது

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பவர் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1915

உயிரின் தன்மை.

(பசுலக்ஷணம்.)

இவ்வியல்பின் பூர்வபக்ஷத்தைச் சித்தாந்த நூல்கள் அதிகமாக விரித்துக் கூறும். சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் மூன்றாம் நான்காம் சூத்திரங்களிலும், பின்னைய நூலின் உலகாயதன்மதம் பௌத்தமதம், சமணமதம் முதலியவைகளின் பரபக்ஷத்திலும் இதன்விரிவைக் காணலாம். சிவப்பிரகாசத்திலும் உண்மையதிகாரத் திற் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளைத் தொகுத்துக்கூறுமிடத்து உயிர் பூதமல்ல, பொறியல்ல , கரணங்களல்ல, பிராணனல்ல, உட லல்ல, இவைகளின் கூட்டமல்ல, கடவுளல்ல, வெறும் அறிவுமல்ல, அறியாமையுமல்ல, உருவல்ல, அருவல்ல, உருவருவல்ல, தூலமு மல்ல, சூக்குமமுமல்ல, செயலற்றதுமல்ல, செயலுள்ள துமல்ல, அணுவுமல்ல, விபுவுமல்ல என்பதே.

ஆயின் இதனுண்மைதான் என்னவெனில், சிவஞானபோதம் 4-ம் சூத்திரம் 2-ம் அதிகரணம் உதாரணச்செய்யுளில், 'அதுவது வாதல்' என்றும், 3-ம் அதிகரணத்தில் 'அரூபசொரூபியாய்' நிற்கின்ற தென்றும், 5-ம் சூத்திரம், 1-ம் அதிகரணத்தில் "அவற்றின் (ஐம் பொறியின்) ஆன்மா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவையொன்றையும் விடயியாவாகலான்" என்றும், 2-ம் அதிகரணத்து, 'தமது முதலாலே யுணரும்' என்றும், 8-ம் சூ. 3-ம் அ . "அவைதாம் பளிங்கிலிட்டவன் னம்போல் காட்டிற்றைக்காட்டி நிற்றலான்" என்றும், உதாரணச்செய் பகளில் 'பன்னிற மேகாட்டும்படிகம்போல்' என்றும்,

சித்தியாரில், சுபக்கம், 4-ம் சூ. 20-ம் செய்யுளில்,

"அசித்தருவியாபகம்போல்வியாபகமருவமன்றாய்
வசித்திடவரும் வியாபியெனும்வழக்குடையனாகி
நசித்திடாஞானச்செய்தியநாதியேமறைத்துநிற்கும்
பசுத்துவமுடையனாகிப்பசுவெனநிற்குமான்மா"

என்றும், 5-ம் சூ. 3-ம் செ*ய்யு*ளில் "அறிவிக்க அறிவன்" என்றும், பரபக்ஷம் உலகாய*தன்மத*மறு தலை 20-ம் செ*ய்யு*ளில்,

"அங்கியானதுதானுமொன்றையணைந்துநின்று
நிகழ்ந்திடும் பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிபற்றியல்லதுநின்றிடா" என்றும்,

சிவப்பிரகாசம், **உண்மை**, 5-ம் செய்யுளில் 'அதுவதுவாகக் காணும்' என்று ,

திருவருட்பயனில், (2- ம் அதி 8-ம் செய்யுள்)

"இருளினிருளாகியெல்லிடத்தினெல்லாம்
பொருள்களில்தோபுவி"

என்றும் படிக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்காணப்படும், உயிரின் அது வதுவாதற்றன்மையையும், பற்றின்றி நிற்றலாகாததன்மையையும் பற்றி இங்கு விரிக்கப்படும். இவற்றைப்பற்றி, இப்பொழுதுள்ள உரைகளில், ஒருவரும்,

அவ்வளவாய் விரித்துப் பேசவில்லை. சிவ ஞான மகாபாடியம், 6-ம் சூத்திரத்தின் கீழ், யோகிகள் இவ்வான்மா வின் குணத்தைப்பற்றி நமது அத்துவிதசித்தாந்தத்தை விளக்கியுள் ளார். உயிரின்குண மின்னதெனவே, பாசத்தோடும், பதியோடும் இன்னவிதசம்பந்தம் பெற்றிருக்கின்றதெனத் தெற்றென அறியலாம். ஆகையால் இவ்வாராய்ச்சியின் விசேஷமும் விளங்கும்.

மேல், அதுவதுவாதல் என்பதன் பொருள் சார்ந்ததன்வண்ண மாதல்; யாதொன்றுபற்றின் அதனியல்பாய்நிற்றல், அதாவது, உயி ரின் உண்மையியல்பு யாதாயினும், இன்னொருபதார்த்தத்தோடு ஒற்றி நிற்கும் போது, தன்னியல்பு சுவதந்திரம் முதலிய கெட்டு, எதனோடு சார்ந்ததோ அதன்சொரூபமடைந்து, தான் என்பதொன்றில்லாமல் முழுதும் மறைந்து நிற்றல். " இளமையும், வெண்கடுதாசியும் எல்லாப் பதிப்பையும் ஏற்கும்" என்னும் ஆங்கிலப்பழமொழிபோல், மனித ருடைய மனத்தில் வெளியினின்று எதிர்ப்படும் எல்லாப் பொருள் களும் செயல்களும் பதிகின்றன. பிள்ளைகளிடம் தங்கள் தாய்தந் தையரின் நடை உடை பாவனை, குணம், குற்றம், தொனியெல்லாம் படிகின்றன. மாணாக்கர்களிடம் தங்கள் உபாத்தியாயருடைய மாதிரிக ளெல்லாம்படிகின்றன. பட்டினத்தான் ஒருவன் திருநெல்வேலியில் வசிப்பானாயின், அவனுக்குத் திருநெல்வேலியாருடைய ஒருமாதிரி யான பேச்சு பிடிபட்டுப்போகின்றது.

“நல்லாரைக்காண்பதுவும் நன்றே”
"தீயாரைக்காண்பதுவும் தீதே”

என்ற நம் ஔவைப்பிராட்டியின் முதுமொழிகளையே நாம் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் இதனுண்மை பலகாலும் எடுத்து ஓதப்படும் பின்வரும் தேவர்குறளாலும்போதரும்.

“நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்தற்றாகுமாந்தர்க்
கினத்தியல்பதாகும் அறிவு”

நீர் எந்த நிலத்தோடு சேர்ந்ததோ அதன் தன்மையாதல் போல, மனிதருடைய குணமும், அவர்கள் சேர்ந்த இனத்தின் தன்மை போலாகும். வானத்தினின்று இழியும் சலம் நிறமும் ருசியுமில்லாதது. செம்மண் ணில் வீழ்ந்து செல்லும்போது செந்நிறமாயும், கருமண்ணில் ஓடும் போது கறுப்பாயும், உவர் நிலத்திற் பாயும்போது உவர்ப்பாயும், கலங் கியும் அழுக்கடைந்தும், தன் தன்மையும் நிறமும் பரிசுத்தமும் மாறி நிற்கும். அது போலவே மனிதனும் நல்லோருடன் சேர்ந்தபோது **நல்லவனாகி**ன்றான். தீயவரோடு சேர்ந்தபோது தீயவனாகின்றான். இவ்வினவிதி (Law of Association) பின்வருமாறு பேசப்படுகின் றது. "நாம் எதனை உய்த்துணருகின்றோமோ, எதனுடன் கூடுகின் றோமோ, அதுபோலாகின்றோம்" இவ்விதி, ஜீவதத்துவ நூல்களிற் பெரிதும் விளக்கப்படுகின்றது.*

[* இதற்கு ஒப்பாக, புற்பூண்டுகளிலும், பசு பக்ஷி கீடம்முதலியவைகளிலும், விளங்கும் வேறுவேறான தோற்றங்களைக்காட்டலாம். அநேகமாய்த் தன்னைக்

காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பூச்சிகளும், பறவைகளும், மிருகங்களும், அவைகள் வசிக்குமிடம்பற்றி நிறம்மாறுகின்றன. பச்சையிலைகளிலும் செடிகளி லும் வசிக்கும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் பச்சைநிறமடைகின்றன. கொம்புகளி லும், பட்டையின் மீதும் ஊரும்போது, பட்டையின் நிறத்தையும், குச்சி, இலைத் தாள்களின் உருவத்தையும் அடையும். விளக்குப்பூச்சியின் முட்டைகளிலிருந் துண்டாகும், குச்சிப்புழுக்கள் (Stick-caterpillars) நெட்டுக்குத்தாய்த் தலை கீழும் கால்மேலுமாய்நிற்கும்போது அக்கிளைகளின் சிறுகுச்சியினின்றும் வேறு படா. குச்சிப்பூச்சிகள் அல்லது கும்பிடும்பூச்சிகள், (மழைப்பூச்சி அல்லது ஓட்டைப்பூச்சி என்று தமிழில் வழங்கப்படுவன), தமக்கு விரைவாகச்செல்லும் சக்தியின்மையால், தாம் வசிக்கும் இடம்பற்றி, அந்தந்த இலைபோலவும், குச்சி கள்போலவும், பூக்கள், புற்கள் போலவும் உருவடைந்து, செடிகளில் உலாவும் மற்றத் தும்பி முதலிய பூச்சிகளை ஏமாற்றிப் பிடித்து இரையாக்கிக்கொள்கின்றன. இப்பூச்சிகளில் வாகையிலைக் கொத்தைப்போலவும், அறுகம்புற்கொத்தைப் போலவும் (காய்ந்தபுல் நுனியுள்பட) சிலவற்றைப் பார்த்திருக்கின்றோம்.]

டார்வின் பண்டிதர் காட்டியது, பன்றிகளை வளர்ப்பவர்கள் பன்றி முகமும், குதிரைகளை வளர்ப்பவர் குதிரை முகமுமடைகிறார்கள் என் பது. ஒருதலைவனும் தலைவியும் ஒப்பற்ற காதலுடன் வாழுங்கால், முகவிலாசம் ஆரம்பத்தில் எவ்வித வேறுபாடுடையதேனும் வரவர அவ்விருவர் முகமும் ஒரே ரூபமடையவும் செய்கின்றது. அவர் களுக்கு இரு உடம்பும் ஒருயிரும் என்பது அல்லவோ உண்மை உயி ரொன்றாக உடம்பும் ஒன்றாயிற்று. இவர்களில் ஒருவர்க்குண்டாகிய எண்ணம் மற்றவருக்கும் அதேநேரத்தில் உண்டாவதையும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கின்றோம். "இயற்கையுலகில் தெய்வீக இயல்" (Spiritual Law in the Natural world), என்னும் நூலிற் பின் வருமாறு காண்கின்றோம். "எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய மூலத்தை உய்த்துணர்ந்த விவேகிகள் அதனோடு ஒற்றித்து நிற்றலால், அவர்களும் காரணர்களாகின்றார்கள்; எதனை உய்த்துணர்ந்தோமோ, எதனோடு நெருங்கச் சார்ந்தோமோ , அதன்வண்ணமாவோமென்பது

ஒரு செடி பச்சையாயிருந்து பழுப்புவர்ணமடையும் போது, இப்பூச்சிகளும் நிறமாறுகின்றன. பச்சோந்தியினியல்பு மிகவும் ஆச்சர்யமானது. பயத்தினால் நிறம் மாறுகின்றதில்லை. கூட்டிலிருக்கும் போதும், நிறம் மாறாது. ஆனால் ஓடும் போது, தரை சிவப்பாயிருந்தாற் சிவப்பாயும், கறுப்பாயிருந்தாற் கறுப்பாயும் இருக்கும். மரத்தில் ஏறும்போது பட்டைநிறமாயும், இலைகளிலிருக்கும் போது பச்சைநிறமாயும் நிறம் மாறுகின்றது. பறவைகள் எவ்விடம் கூடுகள் கட்டுகின்ற னவோ அந்த நிலத்தின் சார்பாக நிறமடையும். சிங்கத்தின் நிறமும் அது வசிக் கும் இடம்பற்றியே. செடிகள் இல்லாத ஆப்பிரிக்காதேசத்துப் பாலைநிலத்திலே, சிறுகுன்றுகளிலுள்ள நுழைகளில் அவைகள் வசிக்கின்றன. அக்குன்றுகளின் ஓரம் நிற்கும் போது, வேட்டைக்காரர்கள் கண்ணுக்கு அவைகள் புலப்பட மாட்டா, அப்பாறைகளின் நிறமும், சிங்கங்களின் நிறமும் விரவி நிற்றலால். சித்திரக்காரர் களும் படந்தீட்டும் போது இவ்வியல்பை நன்குவிளக்குகின்றார்கள். தூரநின்று பார்க்கும்போது சிறுகுன்றுகளாகத்தான் தெரியும். நெருங்கி உற்றுப்பார்த்தால் தான் பாறையென்றும், மிருகங்களென்றும் பாகுபாடு செய்யலாம். புலிகளின் நிறமும்

அவைகள் வசிக்கும் மரமடர்ந்த சோலைகளின் மாட்சியே. அச்சோலைகளில், ஒளியும் நிழலும் மாறிமாறிவிழும். புலிகளின் பட்டையும் நிழலும் ஒளியும் போன்றது. அதனால், அவற்றை மற்றச்செடிகள் முதலியவைகளினின்றும் பிரித்துக்காணமுடியாது. ஒருவன் கிச்சிலி மரத்தின் இலைகளைப் பார்ப்பானாயின், அதிற் பக்ஷிகளின் கறுப்பும் வெளுப்புமான மலத்தைப் பார்க்கலாம். அவைகள் மலமல்ல, அதுபோன்ற புழுக்கள். அவைகள் பக்ஷிகளுக்கு இரையாகாதிருக்கும் பொருட்டு அப்படி மாறுவேடம் பூண்டுள்ளன. சிலபூக்கள் (புல்லுருவிப் பூடுகளில்) (Orchids) விசேஷமாய்த் தும்பிகளையும் புழுக்களையும் மற்ற உருவங் களையுமே ஒத்திருக்கின்றன. பாடினாக்துரை எழுதிய பூச்சிவருக்க அதிசயம், (Romance of the Insect world) என்னும் நூலில், 6, 7 அதிகாரங்களில் இன்னும் பார்க்க.

என்றும் மாறாதவிதியாதலின். நாம் எவருடன் நெருங்கி வாழ்கின்றோமோ, அவர்களைப் போலாகின்றோம். முகவிலாசமும், பேச்சும், உருவமும் ஒன்றாகின்றது. ஓரொருகால், ஒருபிள்ளை தன் தாயின் வேறாய்ச் செவிலித் தாயினுடைய உருவமடைகின்றது." இவர்கள் கூறும் மனோகரணபலம், அல்லது குண்டேபண்டிதர் (Professor Kunte) கூறும் மனிதனுடைய மறைந்த சக்தி (Potential Power) தான், நாம் கூறும் அதுவதுவாதற்றன்மை. இந்தக்குணந்தான் எல்லா வுபாசனைகட்கும், சாதனபாவனைகளுக்கும் ஏதுவாய்ப் பந்தமோக்ஷங்கள் எய்துவதற்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. நாம் முற்றறிவு, பரிசுத்தம், கட்டின்மையுடையவர்களாயின், சிற்றறிவும் அழுக்கும் கட்டும் நமக்கேன்வந்தது? சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உடையவர்களாவதில்லை யெனின், அது எல்லாருடைய அநுபவத்துக்கும் மாறாகும். வந்த காரணம் தெரியாதெனின், கேட்டதையே மறுத்துச்சொல்லுவதென்னும் தோல்வித்தானமடைந்து, தர்க்கநியாயத்துக்கு மாறாகும். முற்றறிவுடையது சிற்றறிவையடைந்ததென்பதற்குச் சான்று ஏதாவது உண்டா? எவ்விதமாய்ப் பின் நமக்குத் தெரிந்தது? இவ்வினத்தார் ஆப்தவசனம், சுருதிவாக்கு என்று கடைசியாகக் கூறுவார்கள். இவர்கள் கூறும் ஒவ்வொருசுருதிக்கும் பதிற்சுருதிகள் சித்தாந்திகளும் காட்டக்கூடுமே? உயிர் இறைவனலன் எனக்காட்டும் சுருதிகள் ஏராளமாகவும், ஏகமென்பதைச்சாதிக்கும் சுருதிகள் மிகவும் அற்பமேயன்றோ? இவ்வற்பசுருதிகளும், நம் சித்தாந்தத்துக்கு முரணாகாமையைப் பின் விரிக்கப்போகின்றோமாதலால், ஈங்குக்காட்டுமுயிர் னியல்பு, மனிதன் பந்தத்துக்குட்பட்டு, சிறுதொழில் அடைந்ததை விளக்கும். உடம்பினும், ஐம்பொறி கரணங்களினும் வேறாகிய உயிர், தான் அவைகளாகப் பாவிப்பதனால், அவற்றின்கர்மங்கள் நிகழ்ந்தன. அது தன் உடம்பினையே பெரிதும்பாராட்டினது. உடம்புக்கும் கரணங் களுக்கும் எது இன்பத்தைத் தருமோ அதனையே ஒருவன் செய்யலுற் றான். துன்பத்தைத்தருவனவற்றின் பேரில் வெறுப்படைந்தான். இந்நிலையற்ற உடம்பின்சுகத்தை விரும்பிப் பிற உயிர்களிடத்தும், தன் இறைவனிடத்தும் தான் செய்யவேண்டிய கடமைகளை மறந்து பாவங் களைச்செய்தான். அவா என்பது அவன் உள்ளத்திற்புகுந்து பலவந்தப்படுத்திக் கீழே அவனை வீழ்த்திற்று.* இவ்வாசையே, எல்லாப் பிறப்புக்கும் காரணமாகின்றது. பொய்யாமொழியாரும் இதனை இரண்டு திருக்குறளால், தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.

"அவாவென்பவெல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவா அப்பிறப்பீனும்வித்து"

"காமம்வெகுளிமயக்கமிவைமூன்றன் †
நாமம் கெடக்கெடும்நோய்"

ஈங்குக் காமம் என்றது நம்பொறிகளுக்கு இன்பந்தருவதில் ஆசை அல்லது வேண்டுதல். துன்பம்தருவதில் வெறுப்பு அல்லது வேண்டாமையே வெகுளி. மயக்கம் என்பது மெய்யுணர்தல் என்னு மதிகாரத்தின் முதற்குறளில் இன்னதெனவிளக்கியிருக்கின்றது.

"பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்
மருளானாம்மாணாப்பிறப்பு"

இம்மருள், மயக்கந்தான் ஆணவம், அகங்காரம், அவித்தை, (அவிச்சை) அஞ்ஞானம் என்பது. ஒருபொருள் இல்லாவிடத்து அங்கு ஒருபொருள் இருப்பதாக உணர்வது மயக்கமல்ல. இத்திருக் குறளின்படி ஓரிடத்து ஒருபொருளிருக்கவும், அதை இன்னொரு பொருளாகத் திரிவுபடவுணர்தலே மயக்கம். கிளிஞ்சில் இல்லாத போது வெள்ளியென்று ஒருவன் உணர்ந்தான் இது ஒன்று. கிளிஞ் சில் இருக்கும்போது அதனை வெள்ளியென்று அறிதல் இன்னொன்று.

* பகவத்கீதை - 3-ம் அதி - 36, 37, 38-வாக்கியங்களைக் கவனிக்க, இதிற் "பன்னிறங்கவரும்படிகம்" என்ற பண்டை உவமானமும் படிக்கப் படுகின்றது. வார்ஷேயரே! எதனால் இழுக்கப்பட்டு எதனாற் பலவந்தமாய்ப் பந்திக்கப்பட்டு, மனிதன் இச்சையில்லாமலே பாவம் செய்கின்றான்.

"அன்புடன்பகவான் கூறுகின்றார்: ரஜோகுணத்தின் காரியமாகிய ஆசையால் சான். அது அவனை முழுதும் மாசுபடுத்தியது. முழுதும் எரித்தது. அதுவே இவ்வுலகில் நமக்குப்பகையென எண்ணு. அக்நி புகையினாலும், பளிங்கு தூசியினாலும், வயிற்றிற் பிள்ளை கருப்பப்பையினாலும் எவ்விதம் மூடப்படுகின் றனவோ அவ்விதமே, மனிதன் இதனால் மூடப்படுகின்றான்.""

† பரிமேலழகர், தம் அருமையான உரையில் வடமொழியார் குற்றங்கள் ஐந் தாகக்கூறுவரென்றார். அவை, அவித்தை, அகங்காரம், காமம், வெகுளி பற்று என்பன. யோகசூத்திரம் II(3)-ல் காண்க. முன்னிரண்டும் மயக்கத்திலும், பின்மூன்றும் காமம் வெகுளியிலும் அடங்கும்.

உலகம், உடம்பு முதலிய ஒன்றுமில்லாதபோது தான் எல்லாம் அவையாக நினைத்தல் இதுவொன்று. உலகம், உடம்பு முதலியன இருக்க, அவற்றைத் தானாக அறிதல் மற்றொன்று, முன்னையதை மித்தியா வாதமெனவும், பின்னையதைச் சத்காரியவாதமெனவும் கற்றறிந் தோர் கருதுவர். இதனையே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாய னாரும் அத்துவிதசித்தாந்திகளும் ஒப்புவது. இதில், ஒன்றையும் பொய்யென்று ஒதுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக மதிப்பதனால், முதன் முதற் குற்றம் உண்டாக, அதினின்று மற் றெல்லாக்கர்மங்களும் நிகழ்ந்தமை

போதருகின்றது. இச்சிவஞான மும் மேற்காட்டிய உயிரின் தன்மை உண்மை யின்றேல், நிகழ்வதற்கு ஏதுவில்லை.

தான்கூடியதோடு தன்னை ஒன்றுபடுத்தும் சக்தி மனிதனுக்கு இல்லையேல், தன்னைத் தன் தேகமாகத் தவறமாட்டான். பேயன்பண் டிதருடைய "மனதும் தேகமும்" என்ற நுண்ணிய நூலைவாசித் தோர் பின்வருபவற்றைக் கவனித்திருப்பர். மனது, உடம்பு மூளை யல்லவாகியும், மனதும் உடம்பும் ஆதி அந்தமாகச் சம்பந்தப்பட்டு இவற்றின் தோற்றங்கள் நேர்பட்டும் ஒன்றுபட்டுமிருக்கின்றன. மனது கர்த்தா , கருதுவானாயிருந்தும் (Subject) கருதப்படும் நிலையில் (objective condition) உடம்போடு அதுவதுவாகி உடம்பிலும் மூளை நரம்புகளிலும் கெட்டுப்போகின்றது. அப்படி மனது கெட்டுப் போயினும், மனமில்லாதபோது உடம்பு, (பொருள் விஷயம்) என் பது ஒன்று ஏற்படாது. சார்ந்ததன்வண்ணமாகும் இம்மனபலமே தன்னிழப்படைதல் என்னும் சக்தியாகவும் கூறப்படும். உயிர் தன்னைத் தன்னுடம்பில் இழந்து உடம்பாகியது; உயிர் தன்னைச் சிவத் தில் இழந்து சிவமாகியது. இங்கே இந்தச் சக்தியினால், மனிதன், எவ்வண்ணம் மிகவும் இழிவான மிருகப்பிராயத்தில் அழுந்துகிறானோ, அவ்வண்ணம் அதி உன்னததெய்வப்பிராயம் அடைகின்றான் என் பதைக் கவனிக்கற்பாலது. அவ்விதமானால் இக்குணத்தை மனித னுடைய குற்றமாகவும் குணமாகவும் கொள்ள வரும். இப்பகுதியை நாம் ஆராய்வாம். ஒவ்வொரு மதவாதிகளும், ஆஸ்திகர்களோ, நாஸ்தி

* கெடுதல் அழிதல் என்னும் பொருட்டன்று. 'சாவிகெட்டுப்போய்விட்டது' என்பது உலகவழக்கு. 'நான் கெட்டு,' என்பது உயர்ந்தோர்வழக்கு.

கர் களோ, மனிதன் கடைத்தேறி உய்யும் பொருட்டு, சமயநெறிகளையும் கடமைகளையும், நீதிநெறிகளையும் கடமைகளையும் கற்பிக்கின்றார்கள். ஆனால் அந்நடையைக்கடைப்பிடித்து நடந்தால், உய்யும் வழி எவ்விதம்சித்திக்குமென்பதைக் காட்டினார்களில்லை. சாதனசதுஷ்ட யங்களை அநுசரித்து குரு உபதேசமடைந்து, தவஞ்செய்து, அட்டாங்கயோகமுதலியசாதித்தால், அவித்தையினின்றும், பாவங்களி னின்றும் ஒருவன் எவ்விதம் விடுபடுகின்றான் என்பதை விளக்கினார்க ளில்லை. இல்லையேனும், இதன் மூலம் பண்டைச்சாங்கியயோக நூல்க ளிலும், சித்தாந்தசாத்திரங்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கபில பாதஞ்சலிகமதங்களில், உயிரினுண்மையை ஒப்பி, அதன் மேற்செல்லு மாறுகாட்ட உயிரின் தன்மையை விளக்கவேண்டி வந்தது. ஆகவே, இவ்விருமதங்களும் வேதாந்தத்துக்கும், சித்தாந்தத்துக்கும் அடிப் படை எனச்சொல்லலாம். இவ்வடிப்படையின்றி, மேல்மார்க்கங்கள் செல்ல இயலாது.*

* சங்கரமதத்தில் மிகவும் அபிமானம்வைத்தவராகிய மாக்ஸ்முல்லர் பண்டிதர், (Prof. Max Muller) ஆதிசங்கரர் உள்பட எல்லா வடமொழி வியாகர்ணிகளும், யோகம் என்னும் பதத்தை உஜ் என்னும் தாதுவிலிருந்து பிறந்ததாகக் கொண்டு, 'கூடுதல்' 'ஒன்றுபடுதல், என்னும் பொருள் கூறியிருக்கவும், அப்பொருள் பிழையென ஒதுக்குகின்றார். இரண்டு உளபொருள்களிருந்தாலன்றே, கூடுதல், ஒன்றுபடுதல் என்னும் வழக்கு உண்டாகும். சங்கர வேதாந்தத்தின்படி, இரண்டு

பொருள் இல்லையாகவும், ஒன்றுபடுதல் என்று எங்ஙனம் சொல்லலாம் என்று அவர் காட்டுவதும் தர்க்கரீதிப்படி சரியானதே. ஆனால் அவர் கூறுவதுபோல், எந்த வடமொழிப் புலவரும் (இந்தியரில்) யோகம் என்பதற்கு ஒன்றுபடுதல் என்னும் பொருளில்லை என்று வெளிவராதவரை, யோகத்துக்கும் இவர்கள் வேதாந்தத்துக்கும் வெகுதூரமென்றே கொள்ளவரும்.

இம்மொழியோடு நாம் கீழேகூறும் ' உபநிஷதம் ' என்னும் பதவிஷயமாகவும் ஒரு ஜெர்மானியபண்டிதர் (Dr. Deussen டாய்சன் பண்டிதர்) இவ்விதமே இடர்ப்படுகின்றார். ஸ்ரீசங்கரர் தமது பிரகதாரண்யக உபநிடதவிருத்தியின் முதற்கண்ணே இம்மொழியை உப+G+சத் என்று பிரித்து - கூடநெருங்கவும் + அதிகம் (நெருங்கவும்) + அழிதல் என்னும் பொருளை விளக்கியிருக்கின்றார். பண்டிதர் இப்பொருள், அவர்கொள்ளும் வேதாந்தத்துக்கு முற்றும் முரணென்கிறார். உய என்ற சொல் யோகம் என்ற பொருளைத்தருகிறது. இப்படி அதிகமாய்க்கூடுதலினாலே ஏதோ ஒருபொருள் அழிகின்றதென்றும் படுகின்றது. ஒரேபொருள் உண்மையாயின் கூடுதலும் கூடாது; உளபொருளும் நாசமாகி நாஸ்திகம் அல்லது சூன்யவாதமாகும். இது தான் பௌத்தமதத்தின் உண்மையும். இவ்விருமொழிகளாலும் உண்மைவிளங் குவது ழப்பொருளே. பசுவும், பதியும் கூடாமற்றடுப்பது பாசம். கூடும்பொழுது, பாசமும், 'நான்' என்று உயிர்முனைத்து நின்றமையும் அழிகின்றது. "சென்று . சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம்” "நான்கெட்டுச்சிவமானவா,' என்னும் பரமோபதேசங்களை இச்சொற்களன்றோ அடக்கி நின்றன. மிகவும் நுண்ணிய அறிவையும், பரஞானத்தையும் உடைய நமது ஆன்றோர் இவ்விதமாக வல்லவோ , சிறுவார்த்தைகளிலும் யாவராலும் என்றும் அழிக்கப்படாமல் அத் துவிதசித்தாந்த உண்மையை அமைத்திருக்கின்றார்கள். நாம் ஒருகால் முத்தி, மோக்ஷம், வீடு என்ற ஒருபொருட்பெயர்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, அதனால் முப்பொருள் நிச்சயமாதலைக்கடைப்பிடித்து, அக்கருத்தினை நமது காலம் சென்ற , அரியநண்பர் ஸ்ரீமான்- தண்டலம் பாலசுந்தரமுதலியாரவர்களிடம் வெளியிட, அவர் நாம் வியந்து உளமகிழும்படி, திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் அருளிய வேதகிரீஸ்வரர்பதிகத்தில் ஒருபாட்டை எடுத்துச்சொன்னார்கள். அது பின் வருமாறு:

வீடென்றறை தருசொற்குப் பொருளோவிடுதலையாதலினால்
வீக்குண்டோனும் கட்டுண்டோனும் விளங்குந்திடமாக
பீடுறுகட்டுத்தானாய்விட்டுப்பெயராது இது சடமாம்
பிணிபட்டோனசுதந்தரனாகும் பிணிபெயரச்செய்வோன்
நீடுசுதந்தரமுண்டாமொருவன் எனுமிவ்வேதுவினால்
நிகழ்பதிபசுபாசம்மெனமுப்பொருள் நிச்சயமென்றருளி
வேடனைவெல்லுங்குருவாயெனையாள் மெய்ப்பொருள் நீயன்றோ
வேதகிரிப்பவரோகவயித்திய வேணிமுடிக்கணியே.

உயிர் மெய் என்னும் இலக்கணமொழிகளும் நம் அத்துவித இலக்கணத்தை விளக்குவதாயிட்டு; எம், '**அத்துவிதம்**, **சைவசித்தாந்தத்தின்படி**, என்ற நூலிலும், இங்கும் விரித்திருக்கின்றாம்.

யோகத்தினின்றும், வேதாந்தத்தைவேறுபடுத்துவது மணலில் அஸ்திவாரம் போடுவதாகும். நாம் வேறு இடங்களிற்கூறியபடி உண் மைவேதாந்தம் அல்லது உபநிடதமார்க்கம், யோகமார்க்கம் ஆகும். யோகம், உபநிடதம் என்னும் சொற்கள் ஒருபொருட்பன்மொழிகளாத லின், சித்தாந்தம் அல்லது ஆகமாந்தமென்பது, ஞானமார்க்கம் அல் லது சன்மார்க்கமெனப்படும். வேதாந்தசித்தாந்தசமரசம் என்னும் சொற்றொடருக்கும் இதுவே பொருளாகும்.

இதுநிற்க, நாம் மேற்கூறியபடி சாங்கியரும், பாதஞ்சலிகரும், உயிர்க்கு, அதுவாதற்றன்மையை எடுத்திசைத்து, சாரூபமடைதலை யும் சொல்லி, படிகத்தையும், செம்பருத்திப்பூவையும் உதாரணம் காட்டுகின்றார்கள்.* (இதைப் பின் அதிகமாக ஆராய்கின்றாம்) உய்யு நெறியில், உயிர் கீழிறங்கினதையு மாற்றிச்செல்லவேண்டும். மனி தன் தன்னை உடம்போடு ஒன்றுபடுத்தவும் கட்டுக்குட்பட்டான். இது மாறவேண்டுமாயின், ஆதிகாலந்தொட்டுப்பழகிவரும், இத்தனு கரணபுவன போகங்களினின்றும், கொடியினின்றும் கக்கரிக்காய் அறுப் புண்டு போவது போல (இது உபநிடதங்களிற் காணப்படும் உதாரணம்) எவ்விதம் விடுபடுவது?

* யோக சூத்திரம் (41 சா*ங்கிய* சூத்திரம் VI 27, 28 பார்க்க.

மனிதன் இழிபொருளோடு சேர்ந்தபோது இழிபொருளானான். உயர்பொருளோடு ஒன்றுவானாயின் உயர் பொருளாகக்கூடும்.*

நிலையின்றிக் கேடுறும்பொருள்களாகிய உடம்புமுதலியவற் றோடு கூடியதால், அவன் கேடுற்றான்.

கேடுபடா அமிர்தத்தோடு† அதேசக்தியால் ஒன்றுபடட்டும். உடம்போடொன்றி உடலின்பத்தை இச்சித்தவன், இக்காமம், வெகுளி, வெறுப்பு, விருப்பு, இச்சை இவற்றை அறுக்க, அவன் பிறப்பை அறுப்பான். ஆயின், வெறும் ஆசையின்மையை ஒருவன் அவாவினால், (வேண்டாமை வேண்டின்) அதனாலேயே , அவ்வாசை அறுமோ? சிலர் அங்ஙனம் கூடுமென்கிறார்கள். அவர்கள் ஏட்டுச் சுரைக்காயைக் கறிசமைப்பவர்கள். இங்கே, உயிரின் இன்னொரு குணமாக நாம் மேற்கூறிய, பற்றுக்கோடின்றிநில்லாமை என்னும் உண்மை உபயோகமாகும்.

* கீதை .

"மனதை என்னிடம்பதித்து, என்றும் ஒப்புடன் அயரா அன்புடன் யாவர் என்னை வழிபடுகிறார்களோ, அவர்களே என் எண்ணத்தில் யோகத்தில் முதிர்ந்த வர்களாவர்" **XII-I.**

2 "பொறிகளை வென்றுவிடுத்து எவற்றினும் இருவினையொப்படைந்து, எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க உவகையெய்திய இவர்களும் என்னை அடைகிறார் கள்" **(XT1. 4.)**

"எல்லாப்பணிகளையும் என்பணியாக்கி என்னில் மனதைப்பதித்து இருதயத்தில் யோகத்தியானம் செய்பவர்கள்" **(XII. 6.)**

"இவர்களைப் பிறப்பிறப் பென்னும் கடலினின்றும் விரைவில் எடுக்கின் றேன், அவர்கள் மனம் என்னிடம் பதிந்திருத்தலால்' (XII. 7.)

"உன் உணர்வையும் உளத்தையும் என்னிற்செலுத்து. பின் ஐயமின்றி என்னுடன் இனி என்றும் வாழ்வாய் " (XII. 8.)

† இருக்குவேதம் (I. 4-3. 9) ருத்திரசிவனை அமிர்தனென முறையிட் டிருக்கின்றது.

'தர்மசிகையின் அதி உச்சியிலுள்ள, ஓ! அமிர்தனே! ஓ சோமனே! உ.னக் குரிமையுடையவர்களைக்காக்க. உன்னை வந்திப்பாரை நினைக..'

உடம்பு உலகமாகிய சார்புடனாவது அல்லது இறைவனாகிய சார் போடாவது, பற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். பாசநீக்கம் வேண்டு மானால், பதியைப்பற்றவேண்டும். பதியின்றேற் பாசத்துடனொன்றிப் பிறப்பிறப்பினில் மறுபடியும் அழுந்தவேண்டும். உயிருண்மையைக் கூறாத மதங்களிலெல்லாம் ஒரு ஒற்றுமையைக் காணலாம். அவர்களுக்குக் கடவுளென்ற பொருளுமில்லை. கௌதம புத்தர் நுணுக்கமாய் உயிர் உள்ளதோ இல்லதோ என்னுங்கேள்வியை விடுத்துச் செல்லுகின்றதை நாம் கவனிக்கலாம். அவர் கடவுளில்லையென் றதனால், இப்படி அவதிப்பட்டதென்க. எனினும் அவர்வழிவந்தோர் தர்க்கநியாயமுடிவுசெய்து உயிரில்லையென்றும், முற்றும் நாசமடைகின்றதென்றும் நிச்சயமாய்க் கூறுகின்றார்கள். பாசவீக்கத் தின்பிறகு என்னவிருந்தது என்று கேட்கும் போது என்ன பதில்? நிர்வாணம்* (ஒன்றுமில்லை) என்பதே. மேற்கூறியதற்கு விலக்கு ஒன்றுண்டு. நிரீஸ்வரசாங்கியர் கடவுளில்லை என்று கூறினும் உயி ருண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். எனினும், நாம் மேற்கூறியபடி பசு பதியுடனாகிலும், பாசத்தோடாயினும் பற்றியிருக்கவேண்டும். எல்லாமதங்களிலுங்கூறும் நன்னெறிகளெல்லாம், பாசங்களிலுள்ள பற்றை நீக்கி, பதியின் மீது பற்றை யுண்டாக்கவேண்டியகாரண மாயிற்று. பின்கூறிய பற்றே முன்கூறியபற்றினை விடற்கு ஏது வாகும் †

"பற்றுகபற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்றுவிடற்கு" - திருக்குறள், 350.

"சார்புணர்ந்து சார்புகெடஒழுகின்மற்றழித்துச்
சார்தராசார்தரு நோய்"-ஷை 359.

---

* ரைஸ்டேவிட்ஸ்பண்டிதர் நிர்வாணம் என்னும்பதத்துக்குப் பொருள், ஜீவமுத்ததசை என்றார். ஆயின், அத்தசைக்குப்பின் என்னவாயிற்று? சூத் திரங்களில் ஒன்றுமில்லையென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† நமக்குப்பிடிப்பட்டிருக்கும் சிற்சில பழக்கங்களை நீக்குவது எவ்வளவுகடின மென்று நாமெல்லாரும் அறிந்தது. பழையபழக்கத்தைத் தவிர்க்க, புதியபழக்கம் வேண்டுமென்கிறார்கள். பொடிபோடுவதைவிலக்க, சுருட்டைப்பற்றுகிறார்கள்.

ஒருபெரிய டாக்டர் குடியைவிலக்க, அபின் உபயோகப்படுத்தச்சொன்னது நமக்குத்தெரியும்.

உரையாசிரியர் உலகப்பற்றினையொழிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் அட்டாங்கயோகமென்றார் ; நாயனாரும், முன்மூன்று குறளிற் பாச நீக்கம் பெற்றுப் பதியுடன் கூடுகைக்கு வேண்டிய மூன்று சாதனங்க ளாகிய கேட்டல், சிந்தித்தல், பாவனைகளைக்கூறினார். பதியினைச் 'செம்பொருளென்றும், 'உள்ளது' என்றும், 'மெய்ப்பொருள்' என் றும் அவர் பேசினார். அதன் பொருளையும், பாவனை என்பதன் இயல் பையும், உரையாசிரியர் விளக்கியது மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது.

"தோற்றக்கேடுகளின்றி யுண்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற் றன்னை ஒன்றும் கலத்தலின்மையின் , தூய்தாய், தானெல்லாவற் றையுங் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாதல்பற்றி அதனைச் செம்பொருள் என்றார். மேல் மெய்ப்பொருளெனவும், உள்ளது எனவும் கூறிய தூஉம் இது பற்றியென உணர்க. அதனை (அச்செம்பொருளை)க் காண்கையாவது உயிர் தன் அவிச்சைகெட்டு, அதனோடு ஒற்றுமையுற இடைவிடாது பாவித்தல். இதனைச் சமாதி எனவும் சுக்கிலத்தியானமெனவும் கூறுப. உயிர் உடம்பின் நீங்குங்காலத்து, அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது, அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது எல்லா ஆகமங் கட்கும் துணிபாதலின், வீடெய்துவார்க்கு அக்காலத்துப் பிறப்பிற் கேதுவாகிய பாவனை கெடுதற்பொருட்டுக் கேவலப்பொருளையே* பாவித்தல் வேண்டும்" - (திருக்குறள், 358- உரை.)

* 'சிவ ஏவகேவல' சுவேதாசு உபநி-IV. 18.

இவ்வதுவதுவாதற்சக்தி மிகவும் பிரமாதமேயாம். இது தபசு, உபாசனை, தியானம், பாவனை முதலியவற்றுக்கும் மூலாதாரம். இந்தப் பாவனாசக்தியைப் பற்றி, தேவர் இன்னும் இரண்டிடங்களிற் பேசுகிறார்.

"வேண்டிய வேண்டியாங்கெய்தலாற் செய்தவம்
மீண்டு முயலப்படும்" (265)

"எண்ணிய எண்ணியாங்கெய்துவெண்ணியார்
திண்ணியராகப்பெறின்" (666)

இது நிற்க, உயிரின் இவ் விரண்டாவது குணம் பற்றியே கடவு ளொருவன் அவசியம் வேண்டுமென்னும் விஷயத்தில் மீண்டும் புகு வோம். கடவுள் இல்லாவிடில் என்ன ஆகும் என்பதற்கு நாம் அடிக் கடி ஒரு உதாரணம் காட்டுவதுண்டு. திருவிழாக்காலங்களில், வழுக்கு மரம் நட்டு அதன் நுனியில் ஒரு கொக்கியும் அதிற் பணமுடிச்சும் கட்டுவதுண்டு. அநேகர் மரமேறப்புகுந்தும் ஒருவனாவது முடிச்சை அவிழ்ப்பவன் இரான், அப்படி ஏறினவனும் அங்கிருக்கும் பற்றுக் கோட்டைப்பற்றினாலல்லது, மீண்டும் சறுக்கயேவிழுவன்*. ஆகவே, ஒருமதம் எவ்வளவு உன்னதமாகப் பேசப்பட்டாலும், கடவுளை நமக்குக்கொடுக்காவிடில் வீடு, நிர்வாணம், பந்தவீக்கம் என்ப தெல்லாம் வெறும்பேச்சே. தன்னை அதிகப் பிரயாசையுடன் அவா வின்மை முதலியவைகளால் ஒருவன் சுத்தனாக்கியும் பிறப்

பிறப்பென் னும் படுகுழியில், மீண்டும் மீண்டும் விழவேண்டும். விழுந்து மீண்டும் மீண்டும் வழுக்குமரத்தில் ஏறவேண்டும்.† மேல் உயிரின் இவ்விருகுணங்களையும் ஆராயாதகுற்றமே, நாஸ்திகர்களையும், மாயா வாதிகளையும் அவலப்படுத்தியது.

* ஈங்கு, அதுவதுவாதற்றன்மைபொருந்திய உபநிடதப்புழுவை மீண்டும் உவமிப்பாம். அது, யார்கண்ணுக்கும் புலப்படாது இலையேயாகி, ஒரு இலையை விட்டு இன்னொரு இலைக்குப்போகும்போது, மற்றொரு இலையைப் பற்றிக் கொண்டே இருந்த இலையைவிடும்.

† இதுகாரணம்பற்றியோ, நிர்வாணமடைந்த புத்தரும் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறந்தாரென்றது? அவர் இறந்தசரித்திரத்தை மகாபரி நிர்வாணசூத் திரத்திற்காண்க. இக்காலத்துள்ள சில பிரசன்னபௌத்தர்கள், மீண்டும் பிறப்பதில்லை என்னும் வேதமகுடவாக்கியங்களைச் சாமான்யமொழிகள் என்ப தும் இதுகாரணம்பற்றியோ?

உடலோடொன்றிய போது உயிர் உடலாயிற்று. தன்னுருவம் கெட்டது. உடலில் அதனை எவ்வித ஆயுதப்பிளப்பினாலும் ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்க இயலாது. கடவுளும் உயிரும் ஒன்றான போது நான் என்பதை அப்பூரணத்திற் காணமுடியாது. ஆகவே இவ்விருதிறத்தாரும், உயிரில்லையென்றார்கள்.பின்னையவர் 'நான்' ஆக எண்ணியதும் கடவுளே என்பார்கள். ஆகவே இவ் விருதிறத்தார்க்கும் அநுபவம் சுவா நுபவம் என்பதும் வெறும் பேச்சாகும். பாசக்ஷயம் ஒன்று மட்டுமே உண்மை. உடனே ஒரு வர்க்கு நிர்வாணமும், நாசமும் மற்றொருவர்க்கு பிரமம் சுவச்சொ ரூபமடைதலும் சித்தித்தது! எனினும் சூனியம் அல்லது பிரமத்தி னின்றும் உதித்தழிந்த ஒருபொருள் மீண்டும் பிறப்பதற்குண்டா கிய தடை என்னவென்பதை விளக்கினார்களில்லை. இவ்வுண்மையைக் கடைப்பிடித்தோ டாய்ஸன் பண்டிதர், சம்சாரச்சுழற்சி என்றும் அழியாது என்பது பற்றி உயிர்கள் உண்டாயது என்று சொல்லிய தூஉம்? அங்ஙனமாயின் நம் நன்னெறியின் அவசியத்தை அழிக்கு மென்பதூஉம், சமயநீதி சாதனங்கட்கு ஊறு சொல்லவேண்டுமென் பதூஉம், உறுதியாம். இவ்வளவு முயற்சி செய்தும், மறுபடியும் கீழேவிழ வேண்டியதானால், சாதன சதுஷ்டயம், குரூபதேசம், தபசு முதலியன எற்றுக்கு? அற்றன்று. நமது மாட்சியும் இறை வனில். இறைவன் மாட்சியில் நாம் மகிழ்கின்றோம். நம்மை விடுவிப் போன் அவன். வீட்டின் பயனும் அவனே. அவனில் நம் அநுபவ மின்றேல், வீடுதான் எற்றுக்கோ ? நாம் முற்றவரும் பரிசு அவனே. சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறுகிறபடி,

"இதை எவன் பார்க்கின்றான், சிந்திக்கின்றான், உணர்கின்றான், அவன் கடவுளை நேசிக்கின்றான். கடவுளில் இன்புறுகின்றான், கடவுளில் மகிழ்கின்றான், அவன் தன்னரசாகின்றான். சர்வ அண்டங் களிலும் இறைவனும் தலைவனுமாகின்றான்." VII. 25.2.

மேல் இவ்வுயிரினியல்பு , துவைதம், அத்வைதம் , விசிஷ்டாத் வைதம் என்னும் கக்ஷிகளுக்கு எம்மட்டு உபயோகப்படுமென்பதனை ஆராய்வாம். இதனை

அத்வைதம் என்னும் நூலில் அதிகவிரிவாய் எடுத்துப் பேசியிருக்கின்றோம். விஷயமெல்லாம் உயிரும் இறை வனும் ஒன்றோ, வேறோ என்பது. வேறாயின் அகம்பிரம்மாஸ்மி முதலிய மகாவாக்கியங்களுக்குப் போக்கென்னை? நாம் வேறு இடங் களிற்காட்டியபடி அத்வைதம் என்னும் சொல் ஏகம் என்னும் பொருட்டன்று. மற்றப் பொருள்களினுண்மையை மறுத்ததில்லை. இரு பொருளும் பிரிக்கக்கூடாதது, அநந்நியம், அந்நிய நாஸ்தி என்றே பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். வேறாயிருந்தும் ஏதோ ஒருவிதசம் பந்தத்தினால் ஒன்றாகக்கூடும். இது எப்படியாகும்? "பொய்கண்டார் காணாப்புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்டநாத " னும் பின்வரு மாறுபேசுகிறார். "இரண்டாயிருப்பின் ஒன்றாகா . ஒன்றாயின், சுவாநுபூதியில்லை" இம்முடிச்சை எப்படி அவிழ்ப்பது? இதுகாறும் நாம் ஆராய்ந்து வந்த உயிரின் குணத்தை ஞாபகப்படுத்தினால் இதனை முடிவு செய்யலாம். பொருள் வேறாயினும் உயிர் கடவுளுடன் சேர்ந்த போது தான் அதுவாய்த் தன்னறிவும் செயலும் அற்று நிற்றலால் உயிரும் கடவுளும் ஒன்றாகும். இங்கு ஒன்று என்றதும் இருபொருள் ஒரே தன்மைத்து (பொன்னும் அணியும் போல) என் றதை விட, பொருள் விசேடித்து இருபொருள் ஒன்றின் அதுவதுவாதற்றன்மை யால் ஒற்றித்து நிற்றலையே ஒன்று என்று கூறுதலும் உண்மை. இது இலக்கணவழக்கிலும் காணக்கூடும். "உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்று வது இயல்பே" இவ்வொற்றுமை இயல்பான ஒற்றுமை என்பது சூத்திரக்காரர்கொள்கை.

இவ்வுயிரெழுத்தும் உடல் (மெய்) எழுத்துமே, நம்முயிருக்கும் உடலுக்குமுள்ள இயை*பைக்காட்டி*, நம்கடவுளுக்கும் நமக்குமுள்ள இயை*பையும்* காட்டவல்ல முக்ய உ*தாரணங்க*ளாகும். மேல் *அப்ப*டி ஒற்றித்த நிலையில், தான் எனக்காணாது, சிவாநுபூதி ஒன்றே விள*ங்கு* மாதலால் இங்கு ஒன்று என்றதும், கடவுள் ஒன்றே என்றதும் போதரும். இவ்வுண்மைகளெல்லாம், திரு*வாசகத்*தின் இருதயபா *சுரத்தி*ன் அமைந்து கிடப்பதை நாம் "திருப்பா*சுரவி*ளக்கம்" என்ற நூலில் விரிவா*ய்க்காட்டி*யிருப்பதை ஆங்குத் தேர்ந்துணர்க.

"இன்றெனக்கருளி இருள் கடிந்துள்ளத்
    தெழுகின்றஞாயிறே போன்று
நின்றநின்றன்மைநினைப்பறநினைந்தே
    னீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்று சென்று அணுவாய்த்தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம்
    திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஒன்று நீயல்லையன்றியொன்றில்லை
    யாருன்னையறியகிற்பாரே." - (கோயிற்பதிகம். 7.)

சிவஞானயோகிகள் தம் திராவிட மகாபாஷ்யத்திலே, மிக நுணுக்கிச் சொல்லுகின்றார்,

"மற்றென்னையோ அத்துவிதமென்னும் சொற்குப் பொரு ளெனில், சித்தாந்தசைவர் உரைக்கு மாறுகாட்டுதும்! அது நீயாகின் றாய்! எ - ம், 'அது நானாகின்றேன்' எ - ம், 'அது இதுவாகின்றது' எ - ம் மூவிடம்பற்றி நிகழும்

தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங் களைக் கேட்டவழி அதுவென்பது ஒருபொருள், ஆதலின் ஒருபொருள் மற்றொருபொருள் ஆமாறு யாங்ஙனம் என்னும் ஐயம் நீங்குதற்கு எழுந்ததாதலின், அதுவதுவாதற்கு ஏதுவாய், அவ்விரண்டிற்கும் உளதாகிய சம்பந்தவிசேடமுணர்த்துதலே அத்துவிதம் என்னும் சொற்குப் பொருள் என்று உணர்ந்து கொள்க."

முன்னமே நாம் உதகரித்திருக்கும் உமாபதிசிவத்தின் உண் மைத்திருக்குறளுக்குப்பதில், இருளில் இருளாகியும் ஒளியில் ஒளி யாகியும் உள்ள உலகியற்பொருள்கள் படிகம், நீர், கண் என்பார்கள். கண், இருளில் சக்தியற்றும், ஒளியில் ஒளிபெற்றுமுள்ளது. பளிங் கும் அவ்வண்ணமே. நீரின் தன்மை முன்னே விசாரித்தாம். பின் னும் பேசுவாம். ஆயினும், பண்டை நூல்களிலுள்ள உதாரணம் படிகம் ஒன்று தான். இது சாங்கிய யோக சூத்திரங்களுள் உள்ளது.*

---

* ஈங்கு அவைகளையும் மற்றுமுள்ள மேற்கோள்களையும் காட்டுவாம்.

"செம்பருத்தியும் பளிங்கும் போல , உயிர் பற்றடையவில்லை. அடைந்தது போற் பாவித்தது." (சாங்கிய சூ. VI. 28.)

"சித்தவிகாரங்கள் எல்லாம் அறவே ஒழித்த ஒருவனிடம் ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் எல்லாம் ஒன்றுபடுகின்றன, பிரகாசமுள்ள படிகத்தைப்போல்." (யோக சூ. I . 31.)

"இப்போது, ஒருவன் தன் ஒழுக்கத்தின்படி இதுவாவது அதுவாவது போன்று அதுவிது ஆவன். நல்லொழுக்கமுடையவன் நல்லவனாவன். கெட்ட ஒழுக்கமுடையவன் கெட்டவனாவன். தூய செய்கைகளால் தூயவனாகவும், தீய செய்கைளால் தீயவனாகவுமாவன்."

"அவன் ஆசைவழி, அவன் இச்சை; அவன் இச்சைவழி , அவன் தொழில். என்னென்ன தொழில் செய்கின்றானோ, அவற்றின் பயனை அவன் அனுபவிப் பான்."

"அவன் மனம் எதனிற் பற்றுகின்றதோ அதனிடம் தன் கர்மங்களோடு கெட்டியாக ஒற்றுமையுறுகின்றான். "

"எவன் பரமாத்மாவைப்பற்றுகின்றானோ அவன் பிரமத்தினிடம் செல்கின் றான். அந்த உயிர்தான் பிரமம்." (பிருஹதாரண்யக உபநி. IV. 5,6.)

"தூசியினால் மலினப்பட்ட கண்ணாடி, விளக்கினபின் எங்ஙனம் பிரகாசிக் கின்றதோ, அங்ஙனம் தன் உண்மையியல்பை யுணர்ந்தபின், பிறப்புற்ற புருஷ னும் துக்கத்தினின்றும் நீங்கிச் சாந்தமடைகின்றான்."

"தன் உண்மையுணர்ந்தபின், விளக்கைக்கொண்டு பிறபொருளைப்பார்ப்பது போலப் பிரமத்தின் உண்மை இயல்பை உணர்கின்றான். நித்தனும் பிறப்பிலிய மான எல்லா தத்துவங்களையும் கடந்த தேவனை உணர்ந்தபின், எல்லாப்பாசங் களினின்றும் விடுபடுகின்றான்." (சுவேதாசுவதர உபநி-II 14, 15)

"அவனை தியானிப்பதனாலும், கூடுதலினாலும் (யோகவழியாய்) அதுவது வாதலினாலும் (தத்பாவாத்) முடிவாக மாயை முளையாதென்க." (do.110)

"ஒருவன் தான் எவர்களோடு வாழ்கின்றானோ , எவர்களை வணங்குகின் றானோ, எதனைப்போல் ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றானோ அவர்களைப்போ லும், அதைப்போலும் ஆகின்றான்." (மகாபா. சாந்திபர்வ. ccc. 32.)

கீதாவசனம் முன்னர்க்காட்டியிருக்கின்றாம்.

"வந்தெனுடல் பொருளாவிமூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கநோக்கி
ஐந்து புலனைம்பூதங்கரணமாதி
அடுத்தகுணமத்தனையுமல்லையல்லை
இந்தஉடலறிவறியாமையு நீயல்லை
யாதொன்றுபற்றின தனியல்பாய்நின்று
பந்தமறும்பளிங்கனையசித்து நீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும்பான்மையேம்யாம்"

- தாயுமான சுவாமிகள்.

மேல், இந்தப் பளிங்கு அல்லது கண்ணாடி உதாரணத்தை விசாரிப்பாம். நம்முன்னே மாட்சிமை பொருந்திய நம் மகாசக்ரவர்த்தி (அவர் நீடூழிவாழ்க) யின்படம் உளது. நாம் அதைப்பார்த்த அளவில், அந்தப் பன்னிறங் கவர்ந்த படத்தை மூடியிருக்கும் கண்ணாடி நம்கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை. கண்ணாடியைப் பார்க்காத நாட்டுப்புறத்தான், அல்லது கண்ணாடிப் படத்தைப்பார்க்காத ஒருவன், அதைப் பார்க்கும்போது ஆங்குக் கண்ணாடியில்லையென்றேசாதிப் பன். அவன் அவ்வண்ணம் தான் நேரே பார்த்த பார்வையில் (சுவா நுபூதியால்) உறுதி கூறினும், நாம் அவன் சொல்வது தவறென்றே கொள்வோம். ஏன் இப்படி அவன் சொல்கின்றான் எனின், கண்ணாடி பன்னிறப் படத்தோடு சேர்ந்ததும், தன் சொரூபம் முழுதும் மறைந்து தானும் கெட்டுப் போய்விட்டதென்றே சொல்லவரும். அப்படியும் தன்னுருவம் கெட்டதேயன்றி, தன்லிங்கம் கெட்டதில்லை. படத்தை எடுக்கவும், கண்ணாடியைப் பார்க்கலாம். அக்கண்ணாடியைச் சூரிய வெளிச்சத்திற் கொண்டுவரின், அப்பொழுதும் கண்ணாடியைப் பார்க்க முடியாது. பளிச்சென்று சூரிய வெளிச்சம் நம் கண்ணைப்பறிக்கும். ஆகவே, கண்ணாடியின் தன்மை எதனுடன் சேர்ந்ததோ அதன் வண்ணமடைந்து தன் வண்ணம் மறைந்து நிற்றலாகும். வர்ணம், அழுக்குப்படிந்த பொழுதும், ஒளி பொருந்திய போதும், அவ்வழுக்கினின்றும் ஒளியினின்றும் வேறு பிரிக்கக் கூடாததாகிறது. கண்ணாடியை மட்டும் சோதித்தால், அது தூய்மையும் பிரகாசமும் பொருந்தியுள்ளது; ஆயினும், இது அழுக்குடன் அழுக்காகவும், இருளில் இருளாகவும் இல்லாமற் போகவில்லை. இது தான் இதன் துர்க்குணம். இத்தூய்மை யும் பிரகாசமும், சூரியனுடைய தூய்மை, பிரகாசம் இவற்றினின்றும் வேறு என முக்கியமாய் உணரவேண்டும். ஒரு பெரிய வயிரக்கல்லை எடுப்போம்.* (ஆங்கிலத்தில் அதற்கு (brilliant) பிரகாசமுள்ளது என்று போலிப்பேர்). அதிற்காணும் ஒளி அதனுடையதா? அதனுடையதானால் அடர்ந்த இருளிலும் பிரகாசிக்க வேண்டும். அவ்விருளில் அதைக் கண்டெடுக் கமுடியாது. ஆகையாலிதன் ஒளி, இதனுடைய தன்று. சூரியன் அல்லது விளக்கு வெளிச்சத்தினின்றுமே பிரதி பலித்தது. இதுதான் மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் வேறுபாடு. நாம் வயிரக்கற்கள். கடவுள் அவற்றின் ஒளிக்கும் ஒளி. இவ்வுண்மை நம் அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரத்தில் "வெண்பளிங்கின் உட் பதித்தசோதியானே." என்பதில் எவ்வித நலமுடன் இருக்கக்காண்கின்றோம். டென்னிசன் புலவரும் நாம் 'கடவுளின் பகுக்கப்பட்ட ஒளிகள் " என்றார். அற்றன்று. நாம் அவனினின்றும் இரவல் வாங்கின

ஒளியைக் கொண்டே ஒளிர்கின்றோம். "அறிவித்தாலன்றி அறியா வுளங்கள் ". நம்மிடம் என்னென்ன நலமிருக்கின்றனவோ அவையெல் லாம் அவனதுடைமை. கேவல அவஸ்தையில், நாம் சேற்றிற்பதித்த வயிரம் போலானோம். அதினின்றும் எடுத்தபோது, அழுக்கு இன் னும் ஒட்டியிருக்கின்றது. அதைக்கழுவிச் சாணையில் வைத்துத் தீட் டவும், அதிற் சோதியை மேலும் மேலும் உள்விடுகின்றோம். இது தான் நம்முடைய சகல நிலை. இதில் நம்மறிவும் இச்சையும் பரமனரு ளால் விளங்கவருகின்றது.

* பட்டை தீர்த்தவயிரம் பட்டைக்கண்ணாடியைப்போன்று ஒளியைப் பலவர் ணங்களாகப் பிரிக்கும். தூய்மையான நீருக்கும் இந்தச் சக்தியுண்டு. (ஆங்கிலத் தில் பளிங்குநீர் என்றே சொல்வது.) இந்நீர் ஒளியின் வர்ணங்களைப் பிரிப்பதை மகாநந்திக்ஷேத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தத்திற்பார்க்கலாம்.

முழுக்கல்லும் தீட்டிச் சுத்தப்படுத்தியபோது, முழுச்சோதியும் உட்கலந்து ஒரேவெளிச்சமாய், கல்லும் அதில் மறையும். இதுதான் சுத்த நிலை அல்லது வீட்டு நிலை. அழுக்கு மூடியபோது பந்தம். அழுக் கற்றபோது வீடு. இந்நிலை அழுக்கற்ற நிலை மட்டுமன்று. ஒளியும் உட்பதிகின்றது. அதுதான் சுவாநுபூதி, சிவாநுபூதி. வயிரக் கல்லை, அவ்வளவு சுத்த*ப்ப*டுத்தியும், அதிற் பிரகாசமில்லாவிட்டால் அதனை யாவரேனும் விலைமதிப்பரோ? மதியாரென்பதே திண்ண*ம்.* நாம் சுத்தமடைவதும் அவன் ஒளியை அனுப*விப்ப*தற்கே. தெய் வீகம் பொருந்திய அருணகிரிநாதரும் இவ்வுண்மையை எவ்வளவு எளி*தாக*வும் நு*ண்மையாக*வும் நமக்கு உபதேசி*க்கி*ன்றார்.

"தூசாமணியும் துகிலும்புனைவாள்
நேசாமுருகாநினது அன்பு அருளால்
ஆசாநிகளம் துகளாயினபின்
பேசாஅநுபூதிபிறந்ததுவே."

திருமூலதேவநாயனாரின் திவ்யமொழிகளையும் சிந்திப்பாம்.

"உறையற்றதொன்றையுரைசெய்யுமூமர்காள்
கரையற்றதொன்றைக்கரைகாணலாகுமோ?
திரையற்ற நீர்போல்சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோனே."

ஆசையறுதலும், சிவாநுபூதி பிறத்தலும், சிந்தை தெளிதலும் பிறப்பிலிப் பிஞ்ஞகன் தேசோமயம் பிரகாசித்தலும் ஓர்ந்துணர்க.

மணியின் தூய்மையையும், நீரின் நிர்மலத்தையும் நாம் அவாவு கின்றோம். இயற்கைப்பொருள்களிலுள்ள எல்லா நலத்தையும் நாம் நச்சுகின்றோம். புருஷன் மனைவியையும், தந்தை பிள்ளைகளையும் ஏன் நேசிக்க வேண்டும்? நாம்

அவைகளை இச்சிப்பதும் அவைகளின் பொருட்டோ ? அப்படியானால், நம்முடையகட்டும் வலுப்படும். பொன்னிலும், பெண்ணிலும் நம்ஆசை மேலும் மேலும் அதிகரிக்க, அதைத் தேடுதலிலேயே நம்மறிவு ஆழ்ந்து அழுக்குப்படும். அவற் றின் அழகையும் ஒளியையும் அன்பையும் தரும் பரமேஸ்வரனது அருளை நாம் அவாவுவதாக எண்ணும்பக்ஷம், அவைகளிலே மனம்பற் றாது அவனிடம் பற்றுண்டாகுமன்றோ? உண்டாகவும் நாம் விரும்பும் வீடும் எளிதன்றோ? *

---

* பின்வரும் பிருஹதாரண்யகசுருதிகளின் பொருளும் இதுவன்றோ :

"அவனை இச்சிக்கும் பொருட்டன்று, ஒருபுருஷனும் உனக்கு உவப்பாக இருப்பதும். உன் தேவனை இச்சிக்கும் பொருட்டே உன் புருஷனும் உனக்கு உவப்பாயிருப்பது"

"அவளை இச்சிக்கும்பொருட்டன்று, ஒருமனைவியும் உனக்கு உவப்பாயிருப் பதும். உன் தேவனை இச்சிக்கும் பொருட்டு உன் மனைவியும் உனக்கு உவப்பா யிருப்பது."

"உன்மக்களை இச்சிக்கும்பொருட்டன்று, அவர்கள் உனக்கு உவப்பா யிருப்பதும். உன் தேவனை இச்சிக்கும் பொருட்டு, உன் மக்களும் உனக்கு உவப் பாயிருப்பது."

"உன் பொருளை இச்சிக்கும் பொருட்டன்று, உன்பொருளும் உனக்கு உவப்பாயிருப்பதும். உன் தேவனை இச்சிக்கும் பொருட்டு, உனக்குப் பொருளும் உவப்பாயிருப்பது."

மேலும், கல்லினழுக்கோ உயிரினழுக்கோ , அவைகளை ஊடுரு விச்செல்வதன்றென நாம் ஈங்கு உணரவேண்டும். அப்படியானால், அவ்வழுக்கு என்றும் நீங்காது. முதலிலேயே, மனிதன் அறிவிலி யும் அசுத்தனுமாகி, படிப்பினாலும் பழக்கத்தினாலும் பலபிறப்பினா லும், மேலும் மேலும் அறிவையும் சுத்தத்தையுமடைகின்றானில்லை. அவன் அறிவு இச்சை தொழிலாகிய எல்லாச்சக்திகளும் அவனிடம் அன்றேயிருந்தது. ஆயின் அச்சக்திகளெல்லாம் மாயை ஆணவம் எனும் திரையினால் மூடப்பட்டிருந்தது. அத்திரைநீங்கவே, தன் னறிவு தனக்குத்தோன்றித் தான் எல்லாமாயிருத்தலைக்கண்டு (ஆத்ம தரிசனம்) உடனே ஆநந்தத்தாண்டவம்புரியும் நம் நடேசனைத்தரி சித்து (ஆருத்ராதரிசனம் - சிவதரிசனம்) அவனடிக்கீழ் ஆழ்கின் றான். இப்பாகுபாடு முக்கியமானது. ஏனெனில், மேலைநாட்டுத் தத்துவஞானத்துக்கும் நம் இந்திய நாட்டு ஆன்மஞானத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடும் இதுவாதலின்.

இந்தக் காரணத்தினால் தான் ஐரோப்பிய சிருஷ்டிலயதத்துவ ஞானம் (Theory of Evolution) பிழைபடுகின்றது. மேற்படை யெல்லாம் சரியே, அடிப்படை அவ்வளவும் பிழை. இதன்படி மனிதனுடைய ஒவ்வொரு சக்தியும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சனனச்சுழற்சி யாலும், ஏற்பன ஏற்றலாலும், மேலது நிலையுறுவதாலும் உண்டாகிப் பலப்படுகின்றதென்பதே. ஆயின் நம்மவர்கூற்றோ, மனிதனுடைய எல்லாச்சக்தியும் அன்றே ஆங்கிருந்தது. அவன் சச்சிதானந்தன். அவன் சக்திகள் மூடப்பட்டிருந்தன. இறைவன் பஞ்சகிருத்தியமும், இறப்பும் பிறப்பும், அவன் மறைப்பை நீக்கு

வதற்காகவே ஏற்பட்டன. இத்திரை நீங்கவே, அவன் உண்மை யுருவமடைகின்றான்.* இங்கும் இன்னமொரு எச்சரிப்பு நாம் செய்யவேண்டும்.

* இவ்வுண்மை, கம்பன், காளிதாசன், ஷேக்ஸ்பீயர் முதலியவர்கள் அரும் புலவர்களானதை நிலையுறுத்தும். ஐரோப்பியஞானத்தின்படி இயலாது. ஒவ் வொருவருடைய மூளையிலும் இயற்கையமைப்பும் உண்மையும் என்றும் பதிந்து கொண்டுதானிருக்கிறது. வலியின்மையாலும், அறியாமைமறப்பினாலும் அவற்றை எடுத்துச்சொல்லவும் வர்ணிக்கவும் முடியாமையாகிறது. தெய்வ அருளி னால், இத்திரைநீங்கப்பெறவும், அவர்கள் வன்மையுடையவர்களாகிறார்கள். உள்ளதே தோற்றும். இல்லது வாராது.

உயிர் தன் முழு இச்சா ஞானக் கிரியைகளைப்பெற்று, சச்சிதாநந்தமடைவது உண்மையே. ஆயின் இவ் விச்சையா திகளையும், சச்சிதாநந்தத்தையும், இறைவனுடைய இச்சையாதிசக்திகளையும், பகுத்துணரவேண்டும். இங்கே, உபநிடதங்களில், விடுபட்ட உயி ரின் உயர்வைப்பற்றிப் பேசும் சுருதிகளைத் தப்பாகப்பொருள் கொண்டு, உயிருக்கும் கடவுளுக்கும் ஏகத்வம் சாதிக்க எண்ணு கிறார்கள். உயிரும் இறைவனும் ஒன்றுபட்டாலும், பந்தமறுத்த உயி ரிற்காணப்பட்டது பரமாத்மாவின் தேசோமயமாகி, ஆன்மாவும், அவன் பரமானந்தத்தில் திளைத்து அவனடிக்கீழ்த் தானதுவாகுந் தன்மையாற் சார்கின்றது. ஆங்கு, உயிர் பரமசுகமடைகின்றது என்பது உண்மை. ஆயின், அது தானடைந்தேன் என்று முனைத்து உணராது. அங்கே அது காணாமற் காண்கின்றது. கேளாமற் கேட் கின்றது. முகராமல் முகருகின்றது. சுவையாமற் சுவைக்கின்றது. நினையாமல் நினைக்கின்றது. 'நான்' என்னும் ஞானம் ஆங்கு உதய மானால், ஏகத்வம் நசித்துப் பரமசுகமுமற்றுப்போம். இதுவன்றோ பேர்போன பிருஹதாரண்யகசுருதியின் பொருள்.

"ஆங்கு அவன் நோக்கவில்லை. ஆயினும் அவன் நோக்குகின் றான், நோக்காமல் நின்றானாயினும் காண்கின்றவனுடன் காட்சி வேறன்மையாதலாலும், அது நசிக்கமாட்டாதாதலாலும், ஆயினும் ஆங்கு இரண்டாவதொன்றில்லையே. தன்னை விட வேறாகக்காண்ட தற்கு வேறுபொருள் இல்லையே." IV. 3. 23.

இந்த நிலையை மோக்ஷமூலபண்டிதர் சுழுத்தி அவஸ்தையென் றார் ; துரியம் துரியாதீதம் உள்பட எல்லா அவஸ்தைகளையும் கடந்த நிலை ஒன்று உளதென அவர் அறியாமையால். 21-வது மந்திரத்தில், ஆங்குத் தனக்கு உள்ளும் புறம்பும் ஒன்றையும் அறிந்ததில்லை என்று சொல்லியதில் உண்டாகும் மயக்கத்தைத் தீர்க்கவே இந்தச்சுருதியும் எழுந்தது. ஒன்றும் அறியாதபக்ஷம், சூன்யகேவல அவஸ்தை யாகும். அற்றன்று. ஆங்குப் பூரண அநுபவமுண்டு. காண்பது முண்டு. கேட்பதுமுண்டு. ஆனால் நான் அறிந்தேன், கண்டே னென்ற ஞானமில்லை. தலைவன் தலைவி யின்புறுதல் எல்லாச்சித்தாதி யோகிகளுக்கும் முக்கிய உதாரணம்.

உய்யவந்ததேவநாயனாரும் தம் திருவுந்தியாரில், இச்சுருதியையே விளக்கியுள்ளார்.

“பெற்றசிற்றின்பமே பேரின்பமாயாங்கே
முற்றவரும்பரிசுந்தீபற
முளையாதுமாயையென்றுந்தீபற”

"பேரின்பமானபிரமக்கிழத்தியோ
டோரின்பத்துள்ளானென்றுந்தீபற
உன்னையேயாண்டானென்றுந்தீபற ”

பின்னர்க்காட்டப்படும் 21 மந்திரத்தோடு இவற்றை ஒத்திட்டுப்பார்க்க.

"ஆசை, கேடு, பயம் அற்ற (உண்மைச்) சொரூபம் இதுவே. ஒருவன் தன்காதலியைக்கூடினபோது, உள்ளும் புறம்பும் எப்படி அவனுக்குத்தெரியாதோ, அவ்விதம், வாலறிவன் இவனை அணைந்த போது, இவனுக்கு உள்ளும் தெரியாது. புறம்பும் தெரியாது. இது தான் அவன் உண்மைச்சொரூபம். அதில் அவன் எல்லா விருப்பும் நிறைவேறப்பெற்றது. அதில் அவன் விருப்பும் இறைவனே. ஒன் றும் விடுபட்டதில்லை. துயரற்றது அதுவே."

இதன்பொருளும் இது. தான் அதுவாய், தன்னெல்லாக்கரணங்களும் அழிந்து அன்பு மாத்திரையாய் நிற்பதுதான் சிற்றின்பத்திலும் முற்றின்பம். தாய் தந்தைகள் எவ்வளவோ அறிஞர்களாயும், தூயவர்களாயுமிருந்தாலும் பிள்ளைகள் மூடர்களாகவும், ஏழையறிவுடையவர்களாகவும், தீயகுணமுடையவர்களாகவு மிருப்பதின் காரணம், அவர்கள் இவ்வண்ணம் மனமற்று அனுபவியாதது என்கிறார் கள். அதுவதுவாகாததனால், அவர்களுடைய நற்குணங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஏறவில்லை. குடியர்களுடைய பிள்ளைகளும் இவ்விதமே. இதே வண்ணம் தான் பேரின்பத்தை நுகர்வதிலும் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆங்கும் அதுவதுவாக வேண்டும். கரணங்கள் எல்லாம் ஓய்கின்றது. பரமாநந்தப் பழஞ்சுடரில் நாம் மூழ்குகின்றோம்.

இவ்வியல், தமிழகப் பொருளிலக்கணத்திற் காணப்படும். ஸ்ரீமத் மணிவாசகப்பெருமானின் திருக்கோவையார் இதற்குச் சிறந்த இலக்கியம். ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகளின் ஆநந்தக்களிப்பை
நுகர்ந்தோர் இதனை உணர்ந்தோராவர்.

நோக்காது நோக்கல், கேளாது கேட்டல், நினையாது நினைத்தல் என்ற சொற்றொடர்கள் சுட்டறவுணர்தல் என்னும் பான்மைத்து. நம் சாதாரண அறிவில், நான் அது என்ற காண்பானும் (subject) காட் சிப்பொருளுமாகிய (object) இருவித அறிவு நிகழும். சுட்டறவுணர் தலில் இரண்டற்று, காண்பான் காட்சி முதலிய ஒன்றாய், ஆநந்த மாத்திரையேயாகி, அறிவு அடங்கி நிற்கும். கடவுளைச் சுட்டுப் பொருள் போல் உணர்ந்தால், அதுவும் சடப்பொருளாய் ஒழியு மன்றோ? சுருதியும் நம் சித்தாந்த நூல்களும் பின்வருமாறு முழங்கு கின்றனவன்றோ?

"இவற்றையெல்லாம் எவனால் அறிந்தானோ அவனை எப்படி அறி வது? அறிவிப்பானை இவன் எப்படி யறிவது." (பிருஹதா II. 4.13.)

"நீ காட்சியைக் காண்பானைக் காண மாட்டாய், ஓசையைக் கேட்பானை நீ கேட்கமாட்டாய். சிந்தனையைச் சிந்திப்பானை நீ சிந்திக்க மாட்டாய். அறிவை அறிவானை நீ யறியமாட்டாய். இதுவே எல்லாவற்றுள்ளும் உன்னுள்ளும் உள்ள பரமாத்மா," (Do. III. 55. 5.)

"அன்னியமிலாமையானும் அறிவினுள் நிற்றலானும்,
முன்னியவெல்லாமுண்ணின்றுணர்த்துவனாதலானும்
என்ன தியானென்றோ துமிருஞ்செருக்கறுத்தலானும்
தன்னறிவதனாற்காணும் தகைமையனல்லனீசன்"

(சிவஞானசித்தி. VI. 8.)

முடிவில் நாம் சொல்வது, இதுகாறும் கூறிப்போந்த இச்சீவலக்ஷணம் அறிஞர்யாவரும் விதந்து ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதென்பது தான். என்றாலும், சென்ற 50 வருடங்களுக்குள் கிறிஸ்தவமதத் தையே சீர்படுத்தியவராகக்கூறும், காலஞ்சென்ற ஹென்றிடிரம் மண்டு பண்டிதரைச் (Professor Henry Drummond) சான்றாகக் கூறுவோம். அவர் எழுதிய 'மறுவாழ்வு' (Changed Life) என்னும் அரிய நூல், மெய்கண்டநாதருடைய அதுவதுவாதல்' என்னும் சொற் றொடருக்கு அரிய விருத்தியுரையாகும். அவர் மேற்கோளாகக் கொண்டது பால் அபோஸ்தலர் வாக்கியங்களில் ஒன்று.

"நாம்யாவரும், நம் முகத்திரையை நீக்கியபின் கண்ணாடியைப் போலும், இறைவனுடைய மகிமையைப் பிரதிபலித்துச் சத்துப்பொருளாகிய இறைவனைப் போல அவன் மகிமை உருவோடும் மீண்டும் மீண்டும் ஒன்றாகின்றோம்."

அதைப் பின்வருமாறு விரிக்கிறார். "பளிங்கைப் போலும், நாமெல்லாம் கிறிஸ்துநாதரின் குணாதிசயங்களை விளக்கி, அவர் உருவைப் பையப்பைய அடைகிறோம்; அற்பகுணத்திலிருந்து அதற்கு உயர்ந்தகுணத்தையும், அதனினின்று அதற்கு மேலான குணத்தையும், அதற்குமேலும் பூர்ணகுணத்தையும் அடைந்து, கடைசியாக, அவன் முழு உருவையும் பெறுகின்றோம். ஆகவே, முக்திசாதனத்தை ஒருவரியில் அடக்கலாம். கிறிஸ்துவின் குணத் தைப் பிரதிபலி. நீ கிறிஸ்துபோல் ஆவாய் " அல்லது நாம் சொல்லு கிறபடி, கடவுளின் உருவை உன்னிடத்திற் பதியவை. நீ கடவுளைப் போல் ஆவாய். நீ கடவுளாவாய்.

ஆனால் யாங்ஙனம், அற்பகுணம், மேலும் மேலும் நற்குணமா வது? அல்லது கண்ணாடியிற்பதிந்த உருவம் மேலும் மேலும் தெளி வது? ஆன்மாவாகிய பளிங்கை அழுக்கற மேலும் மேலும் துலக்கி, பரஞ்சோதியின் நேராகக்கொண்டுவருவதினால் தான். ஆக அதுமுற் றும் சுத்தமாகத் துலக்கப்பட்ட பின்னும், சோதிக்கு அணுகி நேர்ந்த பின்னும் அதனுட்பதிந்தசோதி ஒப்பற்ற ஒளியாம். அதனை முற்றும் கவர்ந்து, அதனை மறைத்து, அப்பரொளியே அநுபவசித்தமாகின்றது. அப்பண்டிதரும் உண்மையில் உரைக்குமாறு, "சாதனசித்தி உண் மையாயின், நீ உணர்வதும் இறைவனுடைய மகிமையே. ஒரு கண் ணாடியை ஒருவன் பார்க்கும்போது, அந்தக்கண்ணாடியைப் பார்ப்பது மில்லை நினைப்பதுமில்லை; அதில் என்ன

ஒளிர்கின்றதோ அதனையே பார்க்கின்றான். ஏனெனின், பளிங்கிற் குற்றமிருந்தாலொழிய அத னிடம் நம்கவனம்பதிவ தில்லை." இக்குற்றங்களும், சித்தாந்திகளுடைய பாசமாகிய பலவன்னங்களே. உடலோடு பொருந்திய போது உடல் தான் காட்சி. பளிங்குபோலும் உயிரன்று. இறைவனுடன் கலந்த போது, இறைவனுடையமாட்சியும், நிர்மலப்ரகாசமுமே காட்சி. பளிங்குபோலும் ஆன்மாவல்ல. அப்பண்டிதர் பகர்வதும், "எல்லா மனிதர்களும் கண்ணாடிகள், இதுதான் முக்திசாதனம் அல்லது பந்த சாதனத்தின் முதல்விதி ; மனிதனுக்கு மிகவும் நேர்ந்த உபமானமாகக் கிடைத்திருப்பது, அவன் கண்ணாடி போன்றவன் என்பது." அந்த நூலை முற்றும்பார்க்க எவ்வளவு அழகாய் இதனை விரித்திருக்கிறா ரென்பது வெளிப்படும்.

அவர் இரண்டாவது விதியாகக் கூறுவதும் அதுவதுவாதல், அல்லது தாதாத்மியமாதலே. "அதுவதுவா தல் இரண்டாவது விதி. இது முக்திசாதனத்துக்கு முக்கிய அடிப்படை. மனிதர் வெறுங்கண் ணாடிகளல்லர். இக்கண்ணாடி தன் எதிர்ப்பட்டதைப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமல்லாமல், தான் பிரதிபலித்ததை, தன் உள்ளுக்குள் உள் ளாக்கி, தான் அதுவாய், அதனை என்றும் விடாமல், பற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. எங்ஙனம் இவ்வான்மா அவற்றைப்பற்றிக்கொண்டிருப்ப தென்பதும், இவ்வித அற்புதம் எங்ஙனம் விளைகின்றதென்பதும் நமக்குப்புலப்படவில்லை. இயற்கைத் தோற்றங்களில் எதுவும், ரசா யனப் பரீக்ஷையில் எதுவும், மாந்திரிக தந்திரங்கள் எதுவும் இவ்வதி சயத்தை விளக்குவதில்லை. பாருங்கள், இறந்தகால நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவனிடம்பிரதிபலிப்பது மல்லாமல், எல்லாம் அவனிடத்தேயுள்ளன வாகின்றன. உள்ள தன்றேல் யாங்கனம் தோற்றும். அவன் இது வரை இப்பூவுலகின்கட் கண்டதும், கேட்டதும், உணர்ந்த தும் நம்பியதும் அவனுள்ளே இப்பொழுது குடிகொண்டிருக்கின்றன. அவன்பகுப்பாய் ஆய்விட்டன, பாதி அவனே ஆகின்றான். அவன் அவ் வுருவாயினான்."

பண்டிதர் விதிகளை அநுசரித்து, சாதனமார்க்கத்தைப் பின் வரும் வாய்பாட்டினா லுரைக்கலாம். "நான் சிவத்தைப்பார்த்தேன். நான் சிவத்தைத் தோற்று வித்தேன். சிவம் போல் ஆனேன். நான் சிவமானேன்."

இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து ஒருவிருத்தத்திலேயமைத்து உண்மையுரைத்த உயர் அருணந்தி சிவாசார்ய சுவாமிகளின் உன்னத பாதங்களை எம் உளத்தினும் சிரத்தினும் பொருத்தி இந் நூலை முடிவு செய்வாம்.

"கண்டவிவையல்லேனானென்றகன்று காணாக்
கழிபரமுநானல்லேனெனக்கருதிக்கசிந்த
தொண்டினொடுமுளத்தவன்றானின்றகலப்பாலே
சோகமெனப்பாவிக்கத்தோன்றுவன்வேறின்றி
விண்டகலுமலங்களெல்லாம்கருட தியானத்தால்
விடமொழியுமது போலவிமலதையுமடையும்
பண்டைமறைகளுமதுநானானேனென்று
பாவிக்கச்சொல்லுவதிப்பாவகத்தைக்காணே."

சந்தானகுரவர்கள் பொற்றள்வாழ்க.

உ
சிவமயம்.

அஷ்டமூர்த்தம்.

"அந்தரிச் சந்திதம்ஜனேருத்ரம்பரோமரிஷயா
கிரிஹ்நந் திஜிஹ்வயாசசம்" (இருக்கு வேதம்.)

"யாவுளும் இலங்கும் ருத்ரரை, அன்புடன் யாவர் தியானிக் கின்றார்களோ அவர்களே அன்னம் புசிக்கின்றார்கள்"

நமது ஆன்றோர்கள் ஒருமொழி அல்லது மொழித்தொடரிலே ஆழ்ந்த தத்துவ ஞானத்தைப் புகட்டியிருக்கின்றார்களென்பது அதிசயிக்கத்தக்கது.

முன்பெழுதிய சிறுமொழிகளில், யோகம், உபநிடதம், முக்தி யல்லது வீடு, உயிர்மெய் என்ற சொற்களை ஆராய்ந்தபோது. எவ் வித உண்மைகள் கடைப்பிடித்தோமென்பது தெற்றென விளங்கிற்று. அவ்வண்ணம், இன்று ஆராயப்புகுந்ததும் இன்னொரு சொற்றொடர்.

'அஷ்டமூர்த்தி' என்றது எட்டுருவை யுடையவன் என்னும் பொருட்பட்டு ருத்ரசிவனுக்குப் பெயராயிற்று. இவ்வெட்டுருவம் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், சந்திரன், சூரியன், உயிர் அல்லது ஆன்மா.

இவ்வெட்டுருவில் எல்லா உயிருள்ளனவும் இல்லனவுமாகிய உலகம் (சேதன அசேதனப்பிரபஞ்சம்) அடங்கும். ஆதிபகவா னாகிய கடவுள் மட்டும் இவற்றுள் அடங்க வில்லை. அஷ்ட மூர்த்தம் என்னும், எட்டுருவம் அவன் திருமேனி யாகக்கூறும் பொழுது, இறைவனுக்கும் நமக்குமுள்ள சம்பந்தம் உயிர் உடல் சம்பந்தமாகக் காண்கின்றோம். இவ்வுயிர் உடல் இயல்பை முன்பே விரித்திருக்கின்றோமாகயால், ஆங்கு அதனை யோர்ந்துணர்க.

உடலில் உயிர்போல் அவன் எங்கும் வியாபித்திருத்தலால் அவனை 'விஸ்வாந்தர்யாமி' யென்று கூறப்பட்டது. அதற்கு மேற்கோளாக, இருக்குவேதமந்திரம் ஒன்று மேலேகாட்டியிருக்கின்றாம் உபநிடதங்களிலும் இக்கருத்தே ஏராளமாக பற்பலவிடங்களிலும் , காணப்படும். இவ்வுலகமே அவனுக்கு உருவாகின்றதால், அவனை 'விஸ்வஸ்வரூபி' என்றழைக்கப்படுகின்றது.

“விஸ்வரூபாயவிநமோநம:” (யசுர் வேதம்.)

உலகமெல்லாம் தன்னிடமிருந்து தோற்றுவித்தலால் "விஸ்வ காரணன்” என்றும், 'விஸ்வயோனி' என்றும் இறைவன் அழைக்கப் படுகின்றான். நம்முடலை நாமாகபாவிப்பது போல், கடவுளையும் உலகாகவே பாவிக்கப்பட்டு, அவனை நிலம் முதல் உயிர் ஈறாகிய எட்டாகவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

ஆயின் இவ்வெட்டுருவாகிய சேதன அசேதனப்பிரபஞ்சத்தில் இவன் ஒன்றல்லன் என்பது அநேகவிடங்களில் தெற்றென விளங்கு கின்றது. உபநிடதங்களில், நிலம், நீர் முதலிய உயிரில்லவற்றைக் கடவுளாகப்பேசுங்கால் ஒருவரும் இந்நிலம் நீர்முதலியன தான் கட வுள், அவைகளை உள்நின்று இயக்கும் ஈசனாக பிருகதாரண்ய உபநிடத்தில் பேசப்படும் இறைவன் அல்லன் என சாதிக்கமுயலார்கள். ஆயினும் ஆன்மா கடவுளாக கூறிப்போந்த மந்திரங்கள் அதிக மயக் கந்தருவதாய், நம்மிந்திய தத்துவஞானிகளில் ஒருசாரார் அவ்வாக்கி யங்களை தங்களுக்கு முக்கிய ஆதரவாகக்கொள்கின்றார்கள், அப் படியல்லவென ஏராளமான மந்திரங்களிருந்தும். இவ்வெட்டுமல்ல வாக யாவற்றையும் கடந்து நிற்பதனால், ஈசனை 'விஸ்வா திகன்' என்று மறைகள் முழங்குகின்றன.

யாதேவானாம்பிரபவச்சோற்பவச்சுவிஸ்வாதிகோருத்ரோமகர்ஷி:
ஹிரண்யகர்போபச்யதஜாயமானக்ஸநோபுத்யாசுபயாஸம்புநக்து.
சுவேதா IV. 12 III 4.

"எத்தேவன் மூலமும் உத்பத்தியுமாயிருக்கிறானோ, விஸ்வாதி கனோ, ருத்ரனோ, மகரிஷியோ , ஹிரண்யகர்ப்பன் பிறப்பைக்காண் கின்றானோ அவன் நமக்கு நல்ல அறிவைக் கூட்டுக."

"ஏதோவா நாமதிபோ, யஸ்மிந்லோ கா அதிச்ரிதா:
யாசே அஸ்யத்விபதச்சதுஷ்பத: கஸ்த்மேதேவாய
ஹவிஷாவிதமே. IV. 13.

“எத்தேவன் அதிபனோ, எவனிலிவ்வுலகம் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, இருகால் நாற்கால் சீவர்களுக்கு எவன் ஈசனோ, 'க' எனும் பெயரையுடைய அத்தேவனுக்கு, நாம் அவிர்ப்பாகம் கொடுப்போமாக”

இம்மந்திரங்கள் முன்வரும் மந்திரத்துக்கு முன்னிற்பதின் இயல்பையும் கவனிக்கத்தக்கது.

"அதுவே அக்னி , அதுவே ஆதித்யன், அதுவேவாயு, அதுவே சந்திரன், அதுவே சுக்ரன், அதுவே பிரமம், நீரும் அதுவே, பிரஜா பதியும் அதுவே.”

இதற்கு முந்தின அத்யாயத்தில், "எது உத்தர தரமாயிருக்கின் றது; அது அரூபம் அநாமயம்."

"அத்தேவன் எல்லாத்திசைகளுமாயினான். பூர்வத்திலே அவன் பிறந்தான். இப்பவும் உண்மையில் கர்ப்பத்திலிருக்கிறான் அவன் பிறந்தான், பிறக்கப்போகிறான். பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் பின் நிலைத்திருக்கின்றான், அவன் முகம் எங்குமாகி.” (II. 16.)

பிருகதாரண்ய உபநிடதத்தில் பேர்போன 5-ம் அத்தியாயம் ஏழாம் பிராம்மணத்தில் இவ்வட்ட மூர்த்தியின் விவரணத்தை முழு தும் காணலாம்.

மூன்றாம் மந்திரத்தில் நிலம் அவன் சரீரமாகக் கூறப்பட்டு பின் வருமாறு பேசுகின்றது.

ய: பிரிதிவியாப்திஷ்டன் ப்ரிதிவியா அந்தரோயம் ப்ரிதிவீரு வேதம், யஸ்யப்ரிதிவீசரீரம்.

ய: ப்ரிதிவீமந்தரோய மயத்யேஷத் ஆத்மாந்தர்யாமி அமிர் தம். V. 7,3.

"எவன் நிலத்தில் வசிக்கின்றானோ, எவன் நிலத்தின் உள்ளிருக் கின்றானோ (அல்லது நிலம். அல்லையோ ,) எவனை நிலம் அறிய வில்லையோ, எவனுக்கு அந்நிலம் சரீரமோ, எவன் அந்நிலத்தை உள்ளி ருந்து இயக்குகின்றானோ, அவன் உன் ஆத்யா, அந்தர்யாமி அமிர்தன்."

இம்மாதிரியே , 4, 5, 7, 9, 11, 12, 22-ம் மந்திரங்களில் நீர், நெருப்பு, கால், சூரியன், சந்திரன், ஆகாசம், விஞ்ஞானம் என்பவை முறையே அவன் உடலாகக் கூறுகின்றது. 22-வது மந்திரம் வருமாறு.

"யே விஞ்ஞானதிஷ்டன் விஞ்ஞான தந்தரோயம். விஞ்ஞான நவேதயஸ்ய **விஞ்ஞானச்சரீரம்** யே விஞ்ஞான மந்தரோய மயத்வே ஷத் ஆத்மந்தர்யா மியமிர்தம்.

"எவன் விஞ்ஞானத்தில் நிலைத்திருக்கின்றானோ , எவன் விஞ்ஞானத்தின் உள்ளிருக்கின்றானோ (அல்லது விஞ்ஞானமல்லவோ) எவனை விஞ்ஞானம் அறியவில்லையோ, எவனுக்கு **விஞ்ஞானம்சரீரமோ** எவன் விஞ்ஞானத்தை உள்ளிருந்து இயக்குகின்றானோ அவன் உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அமிர்தன்.

இங்கு, விஞ்ஞானம் என்பது அறிவு என்று பொருள் படினும், மத்யாந்தின சாகைப்படியும், பிரம்ம சூத்திரம் சமானப்பிரகரணத் தில் எடுத்து ஓதப்பட்டபடியும் மூலத்தில் விஞ்ஞானம்' என்னும் சொல்லுக்குப் பிரதிபதம் ஆத்மா' என்றே காணப்படுகின்றமையா லும், விஞ்ஞானம் என்றதற்கு சரியான பொருள் ஆத்மா என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. முன்னர் நாம் காட்டும் உபப்பிருங்கண வாக்கியங்களாலும் அதன் பொருள் அதுவே என நிச்சயிக்கக்கூடும்.

மேற்காட்டிய மந்திரமும் பொருளும் இன்னமொரு பிருகதா ரண்ய வாக்கியத்தாலும் உறுதிப்படுகின்றது. கடவுளை "ஆத்மாவில் கண்டு கேட்டு நினைத்து அனுபவிக்க வேண்டும். அவன் ஆத்மாவுக்கு அதீதன், அவனுக்கு ஆத்மாவே சரீரம். அவன் ஆத்மாவை ஊடு ருவிப் பிரவேசிக்கின்றான்."

கடவுள் உயிர் அல்லவென்பதற்கு இதினும் விட தெளிவான வாக்கியங்கள் பிறக்கமாட்டா. ஆயின் உயிருக்கும் ஆதியில் பேரா யிருந்த ஆத்மாவென்னும் பதம் கடவுளுக்குப்பேராய் வந்தமை யால், ஒருவித மயக்க வந்தபடியாகும். அதனாலே, பிற்காலத்து நூல்களில் இவ்விரண்டு வகை ஆத்மாவைப்பிரித்து, ஆத்மா சீவா த்மா, பரமாத்மாவென்றும் பேசியுள்ளது.* ஆக இவ்வாத்மாவும், ஆத்மாவுமே, நம் உடலாகிய "மரத்தில் வசிக்கின்றன. இவ்விரண் டுமே, "அதி உன்னததெய்வீக

இருப்பிடமாகிய இருதயத்திற் புகுந்தது." இவ்விரண்டுமே, நம் "கண்ணுக்குள் உள்ளாயிருக்கின்றன."

*கீதை 13, 22-ம் வாக்கியத்தைப்பார்க்க. இதில் காணப்படும் ஒவ் வொரு பதமும், சதசத்தாகிய ஆத்மாவினின்றும் சத்தாகிய ஆத்மாவைப்
பிரிக்கின்றது.

நாம் வேறு இடங்களில், புராண இதிகாசங்களின் முக்கிய கரு த்து வேதாகம உபநிடதப்பொருள்களை விளக்க வேண்டுமென்பதென காட்டியிருக்கின்றோம். உபப்பிருங்கணங்கள் மூலத்தை தன்வாக் கியத்தில் அகப்படுத்தி அதன் பொருளை விளக்கும்

மேலேகாட்டிய இருக்கு மந்திரத்தை பராசரபுராணம் விரித்த வாறு கீழேகாண்க.

"அந்தரிச்சந்தியேருத்ரம் சதாவந்தயம்மனீஷயா
க்ருஹ்ணந்திஜஹ்வயாதேஹிரஸபூர்ணாம்ரிதோ தகம்
அந்தர்நேச்சந்தியேருத்ரம்பவாநீசகிதம்சிவம்
புருஷமேவக்ருஹ்ணந்திஜிஹ்வயாதேநசம்சய"

முன்வரும் ஸகாந்தபுராண வசனமும் இறைவன் சீவனில் அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றான் என்பதைப் பேசுகிறது.

"அந்தர்யாமி அவீஷ சீவானாம் பரமேஸ்வர:"

மகாபாரதத்தில், பரமேஸ்வரனுக்கு, இவ்வெட்டும் உருவென்றும், உலகமே அவன் உரு என்றும் இவையெல்லாம் அவன் அல்ல வென்றும் ஏராளமான வாக்கியங்கள் காணலாம்.

"உலகமே உன் உரு" "எவனுக்கு உலகமே அங்கங்களாயுள்ளதோ அவன் நீ"

"உலகில் உள்ள எல்லாசீவர்கள் உன் உரு"

"சீவர்களுக்கெல்லாம் இறைவன் நீ"

"உலகமெல்லாம் ஊடுருவி நின்றானாயினும் அவனை எங்கும் காண்பரிது.

"பிரகிருதியையும் புருஷனையும் தன் சக்தியால் இயக்கி, அவற் றினின்றும் பிரசாபதியாகிய பிரமனை சிருஷ்டித்தான்.

"சத்தும் அசத்தும் அவனே"

"பிரகிருதி புருடனைக்கடந்து நின்றான்"

"சத்திற் சத்து என்ற கூறப்படுபவன் நீ"

"பூமுதல் வானவர்களையெல்லாம் உண்டாக்கி அவைகளை நிலைக்கச் செய்து காக்கின்றாய், பேர்போன எட்டுருவில் பிரவேசித்து."

காளிதாசமகாகவியும், சாகுந்தல நாடகத்தின் நாந்தி சுலோகத் தில் பின்வருமாறு போற்றுகின்றார்.

"சிருட்டியின் முதலாம் அப்புவேயாயும்
வானவர் தமக்கு விதிமுறைஈயும்
அவிசுமேற்கொண்டெழும் அனலேயாயும்
அவ்வவிசுக் கொடுக்கும் இயமானனாயும்
இருபொழுதியக்கிருமண்டிலமாயும்
ஒலிக்கிடமாயுள உயர் விண்ணாகியும்
உலகியற் பொருளெலாம் உதிக்கும்மிடமென
பாவலர் போற்றும் பரந்தபாராயும்
உயிர்ப்பனவாகிய எல்லாவுயிர்க்கும்
உயிர்ப்பைக்கொடுக்கும் உயிரேயாயும்
எவனவனட்ட மூர்த்தமாயிலங்கி
இருக்கும் ஈசன் இயல்புறக்காக்க. "

ஈசன் எட்டுருவில் நிலைத்தலால் அவனுக்கு எட்டு நாமங்கள் பேசப்படுகின்றன.

"பிரிதிவியோபவ: ஆபச்சர்வ: அக்நேருத்ர: வாயுர்பீம: ஆகா சஸ்ய மகாதேவ: சூர்யஸ்யோக்ர: சந்திரஸ்ய சோம் : ஆத்மான: பசுபதி:"

நிலத்தில் நிற்குங்கால் அவன் பேர் பவன், நீரில், சர்வன், அக் நியில் ருத்ரன், காற்றில் பீமன், ஆசாயத்தில் மகாதேவன், சூரியனில், உக்கிரன், சந்திரனில் சோமன், ஆத்மாவில் பசுபதி.

ஹோத்திரி, யசமான் (இயமானன்) யாகத்தில் கர்த்தாவாயிரு ந்து தன்னையே பலிகொடுக்கின்றவனுக்குப்பேர். இவனே பசு, மேதம், சீவன், ஆத்மா, ஆகவே இப்பெயர்களெல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி. ஈசனும், பசுபதி, மேதபதியாகின்றான்.

மகாபாரதத்தினின்றும் இன்னும் சில வாக்கியங்கள் காட்டுவோம்.

"எட்டுப்பிரகிருதியும் நீ, எட்டுப் பிரகி திருக்கு அப்பால் நின்ற வனும் நீயே. உள்ளது எதுவோ அதுவெல்லாம் உன் திவ்ய ஆத் மாவின் ஒருபாகம்.

முன்வரும் வாக்கியம், கடவுள் என் இவ்வெட்டுருவிற் புகுந்து தன்னை விரித்துக்கொள்ளவேண்டும், ஏன் இவ்வுலகை முத்தொ ழிற் படுத்தவேண்டும் என்பதைக்காட்டும். அதுவும் சம்ஸாரம் நிலைப்படவேண்டுமென்ற அவசியத்தினால் அல்ல (டாய்சன்பண்டிதர் கூறுவது); தான் (கடவுள்) தான் உயிர்த்து சுகிக்கவேண்டுமென்று எழும் இச்சையால் அல்ல; தன் உருவை பிரதிபலிக்கச்செய்து அத னைப்பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையாலல்ல; தன்னை விருத்தி செய்து உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலல்ல; மற்றென்னெனின், மாசுபடிந்தஉயிர் உய்யும் பொருட்டே இவ்வி தம் இறைவன் தொழிற்படுவதும் தொழிற் செய்வதும்.

"ஓ கேசவனே இதையறியக்கடவாய். இந்த சேதன அசேத னப் பிரபஞ்சமெல்லாம், அவற்றிலுள்ள வானும் இன்னும் காணப் படாத பதார்த்தங்களெல்லாம், இவற்றிற்கெல்லாம் உயிராயுள்ள எங்கும் நிறைந்த மகோஸ்வரனின்றும் தோற்றியது, அவனால் உண் டாகப்பட்டது சீவன் புசிக்கும் பொருட்டே."

உயிர் கேவலத்தில் செயலற்று இச்சையற்று அந்தகாரத்தில் முழுகி நின்றது. பரமேஸ்வரன் தன் அருட்சத்தியின் முகமாய் உயிர் உய்வடைய வேண்டுமென்று, இச்சாசக்தியின் முகமாய் தொழிற்படுத்தக்கருதி, கிரியாசக்தியின் முகமாய், மாயா சக்தியாகிய பிரகிருதியை இயக்கவும், உயிர் பிரபஞ்சசிருஷ்டியில் படுகின்றது. உயிர்தனுகரன புவன போகங்களை யடைந்து வினையைச்செய்து, அதன் பலனைப்புசித்து அநுபவமும் அறிவும் மேலேறி, நல்லவழி கடைப்பிடித்து, பிறப்பு இறப்பு என்னும் வலையின் நீங்கி, வீடு அடைய முயல்கின்றது. இவ்விதம் சகலத்தினின்றும் சுத்தநிலைக் கும் போகும். இந்துமத எல்லாசாகைகளிலும், இன்னும் பிறமதங் களிலும், உயிர் மனிதனாகப் பிறந்து சம்சாரத்திற்புகுந்து அறிவடை யாதவரை அவன் பிறப்பென்னும் பெருங்கடலை நீந்தமாட்டான் என்னும் உண்மை கட்டாயமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

இச்சிறுமொழியை, திராவிட சுருதிகளிலிருந்து சிலமேற்கோ ள்களைக்காட்டி முடிவு செய்வாம்.

'ஊனாய் உயிராயுணர்வங்கியாய் முன்னஞ்
சேணுவானோங்குந்திருவுருவேயண்டத்
தாணுவுஞாயிறுந்தண்மதியுங்கடந்
தான் முழுதண்டமுமாகிநின்றானே."

"எட்டுத்திசையுமடிக்கின்ற காற்றவன்
வட்டத்திரையனல்மாநிலமாகாசம்
ஒட்டியுயிர்நிலை என்னுமிக்காயப்பை
கட்டியவிழ்க்கின்றகண்ணு தல்காணுமே." திருமந்திரம்

நம் காரைக்கால் அன்னையின் அற்புதத் திருவந்தாதி:

“அவனே இருசுடர் தீயாகாசமாவான்
அவனே புவியனல் காற்றாவான் - அவனே
இயமானனாயட்டமூர்த்தியுமாய்ஞான
மயனாகி நின்றானும்வந்து."

(சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரம் இறுதியதிகரணத் தின்கீழ் நம் உரையைப் பார்க்க. இறைவன் ஞானமயனாய் இல்லா விடின் உலகுயிரோடு பரிபூரணனாய் ஒன்றுபட்டு நிற்பது இயலாது.)

நம் பட்டினத்தடிகள் இவ்வட்டமூர்த்தத்தை அதிக விரிவாக எடுத்துப் புகழுகின்றார்:

இருநிலமடந்தை இயல்பினினுடுத்த
பொருகடன் மேகலைமுகமெனப்பொலிந்த
ஒற்றிமாநகருடையோயுருவின்
பெற்றியொன்றிப்பெற்றோரியாரே.
மின்னின் பிறக்கந்துன்னுநின் சடையே
மன்னியவண்டநின்சென்னியின் வடிவே
பாவகன்பரிதி பனிமதிதன்னொடு
மூவகைச்சுடருநின் நுதனேர் நாட்டந்
தண்ணொளியாரந்தாராகணமே
விண்ணவர் முதலாவேறோரிடமாக்
கொண்டுறை விசும்பே கோலநின்னாகம்
எண்டிசைதிண்டோள் இருங்கடலுடையே
அணியுடையல் குலவனிமண்டலமே
மணிமுடிப்பாந்தள் நின் தாளிணைவழக்கே
யொழியாதோடியமாருதமுயிர்ப்பே
வழுவாவோசைமுழுதுநின் வாய்மொழி
வானவர் முதலா மன்னுயிர் பரந்த
ஊனமில்ஞானத்தொகுதிநின்னுணர்வே
நெருங்கியவுலகினின் நீர்மையுநிற்றலும்
சுருங்கலும்விரிதலும் தோற்றம் நின்றொழிலே
அமைத்தலுமழித்தலும் ஆங்கதன் பெயர்ச்சியும்
இமைத்தலும் விழித்தலும் ஆகும்நின்னியல்பே
என்றிவை முதலா இயல்புடைவடுவினோ
டொன்றியதுப்புரு இருவகையாகி
முக்திறக்குணத்துநால்வகைப்பிறவி
அத்திறத்தைம்பொறி அறுவகைச் சமயமோடு
ஏழுலகாகி எண்வகைமூர்த்தியோடு
ஊழியோழியெண்ணிறந்தோங்கி
எவ்வகையளவினிற்கூடிநின்
றவ்வகைப்பொருளுதியாகியவிடத்தே."

"நிலநீர்நெருப்புயிர் நீள்விசும்புநிலாப்பகலோன்
புலனாயமைந்தனோடெண்வகையாப்புணர்ந்துநின்றான்
உலகேழெனத்திசைபத்தெனத்தானொருவனுமே -
பலவாகிநின்றவாதோணோக்கமாடாமோ,"

என்னும் திருப்பாசுரம், என்றும் யாவராலும் திருவாசகத்தினின்றும் எடுத்தோதி புகழப்படுவது,

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள் தம் 'அறிஞர் உரையில், கீழ்குறிக் கும் அப்பமூர்த்தியின் அருமைத்தேவாரப் பாசுரத்தை விதந்தோதுகின்றார்.

"இருநிலனாய்த்தீயாகிமீருமாகி
இயமானனாயெறியுங்காற்று மாகி
அருநிலையதிங்களாய் நாயிறாகி
ஆகாசமாயட்டமூர்த்தியாகி
பெருநிலமும்குற்றமும் பெண்ணுமாணும்
பிறருருவும் தம்முருவும் தாமேயாகி
நெருநலையாயின்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன்சடையடிகள் நின்றவாரே”

கீழேவரையப்படும் பாசுரத்தில் நம்மப்பமூர்த்திகள் அண்டாண்டங்கள் எல்லாம் தம்முருவாகிய நம் சிவபெருமான், சிறிதிற்சிறி தாகி நம்மில் எப்படி உறைகின்றான் என்பதைக்காட்டுகின்றது.

"எட்டுமூர்த்தியாய் நின்றியலுந்தொழில்
எட்டுவான் குணத்தீசனெம்மான் றன்னை
எட்டுமூர்த்தியுமெம்மிறை எம்முளே
எட்டுமூர்த்தியுமெம்முளொடுங்குமே."

திருஞானசம்மந்தமூர்த்திகளின் திவ்யபாசுரம்:

“பாருநீரோடு பல்கதிரிரவியும் பனிமதியாகாசம்,
ஒரும் வாயுவுமொண்கனல் வேள்வியிற்றலைவனுமாய்நின்றார்,
சேருஞ்சந்தனமகிலொடு வந்திழிசெழும்புனற்கோட்டாறு
வாருந்தண்புனல்சூழ்சிரபுரந்தொழுமடியவர் வருந்தாரே."

எம் தாயுமானவரும், மண், வளி, முதலியவற்றை வேதங்கள் பரமேஸ்வரனாகக்கூறும்போது, தன்னையுமே அவனாக ஏன் கூறலா காதெனச் சாற்றுகின்றார்.

"பாராதிநீயாப்பகர்ந்தாலகமெனவும்
ஆராயும் சீவனும் நீயாம் காண்பராபரமே
"வானாதிநீயெனவேவைத்தமறையென்னையு நீ
தானாகச்சொல்லாதோசாற்றாய்பராபரமே. “

சிவபெருமானை திக்வஸஸ், திகம்பரன், நிர்வாணி என்றும், சித ம்பரத்தில் தாண்டவம்புரிபவனென்றும் புகழப்படுகின்றது . அவன் உடம்பு அங்கங்களும் உலகப்பகுப்பில் ஒவ்வொன்றாகவும் போற்றப்படுவதையும் மேலேகண்டோம். இதன் பிரகாசத்தை இருக்குவேதம் முதல் உள்ள முதல் நூல்களிலும் காண்கின்றோம். மகாபாரத ஆங்கிலேயமொழி பெயர்ப்புக்காரர் சிவபெருமானை அந் தந்த வாக்கியங்களில் பரம்பொருளோடு ஒன்றுபடுத்திக் கூறுவதாக அடிக்கடி குறிக்கின்றார் எக்காலத்திலாவது ருத்ரசிவனாரும் பரம்பொருளும் வேறாக இருந்தாலன்றோ இப்படிக்கூறவேண்டும். ஓர் உருவும் ஓர் நாமமும் ஒன்றுமில்லாத பரம்பொருளுக்கு ஆயிர நாமங்கள் பேசப்படுவதில், ருத்ரன், சிவன், சங்கரன், சம்பு

அரன் முதலிய நாமங்கள் சிறப்பாக ஏற்பட்டதாகவன்றோ நாம் கூறவேண் டும். அவ்வரனுருவும், உலகமே அவன் உருவாக அமைந்த ஓர் உருவன்றோ?

இங்கு, நம் பரதக்கண்டத்தில் ஏற்பட்ட இறைவன் கோவில்களில் இவ்வட்டமூர்த்தங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் கோவில்கள் உண்டென்பதை நாம் குறிப்பது அவசியமும் ஆகும்.

மண்ணாக, பரமேஸ்வரன் காஞ்சியில் வணங்கப்படுகின்றான். அப்பாக சம்புகேஸ்வரத்தில்; காற்றாக சீகாளத்தியில்; நெருப்பாகத் திருவண்ணாமலையில்; ஆகாயமாகச் சிதம்பரத்தில், சோமனாக சோம நாதத்தில்; ஆன்மாவாக நேபாள பசுபதி க்ஷேத்திரத்தில்; சூரியனாக, சூரிய நமஸ்காரம் செய்யும் பொழுதெல்லாமும், சூரியனார் கோவிலிலும்.